

БОРБА®

169 години отъ рождението на идеолога на българската националноосвободителна борба **ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ**
„Свободата и възходътъ на България не може да бжде работа на отдѣлни хора, а дѣло на цѣлия народъ.“

158 години отъ рождението на дѣца на българската национална революция **ХРИСТО БОТѢВЪ**
„Българскиятъ народъ не е въ гроба на своето преминало, а въ люлката на своето бждеще. Той ще има що да каже въ свѣта, що да внесе въ човѣщината.“

Списание „Борба“ се обржща къмъ поколенията съ призива силно да любятъ и мразятъ и да бждатъ готови на саможертва предъ олтара на Отецеството!

Регенти на Царство България

Князь Кирилъ

Богданъ Филовъ

Ген. Миховъ

На 1 срещу 2 февруари 1945 г. комунистическата власт зверски унищожи цвѣта на българската нация.

Антикомунистическа признателна България на мѣстото на екзекуцията имъ въ Софийскитѣ гробища издигна този паметникъ за поука и назидание.

Първи съставъ на "народния сѣдъ" – подсѣдимитѣ

Бѣха екзекутирани по присѣди само на първи и втори съставъ на т.нар. народенъ сѣдъ 105 видни политици и общественици, между които: регентитѣ на Царство България, съветницитѣ на Царя, министри и народни представители от XXV обикновено народно събрание.

Тѣ станаха жертви на комунистическия тероръ само затова, че обичаха България.

Презъ нощта на 2 февруари 1945 г. българската държавност е унищожена съ куршумъ въ тила отъ бацитѣ на днесъ управляващитѣ въ коалиция социалисти (комунисти). Тогавъ пакъ въ коалиция, наречена Отечественъ фронтъ, тѣ бѣха извършителитѣ на това гнусно народоубийствено дѣло.

Това не трѣбва да се забравя!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

+ Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ

Редактура комитетъ

+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Година 55, брой 1

Книжка сто шестдесетъ и трета

Януари 2006

Предсмъртно писмо на д-ръ Иванъ Дочевъ

Драги Сашо,

Оставихъ това писмо на Елена, съпругата на моя покоенъ братъ, при която живяхъ, да ти го прати, ако се случи нѣщо съ менъ. Като получишъ това писмо, значи, че азъ съмъ починалъ.

Азъ направихъ каквото можахъ презъ моя животъ въ полза на нашия народъ и България, сега остава вие да продължитѣ. Желая ви успѣхъ.

Азъ винаги съмъ ценилъ вашето приятелство и доверие, което сте ми давали. Мога да те уверя, че както ти, така и всички вие сте имали моето искрено приятелство и най-добри чувства. Заедно ние работихме така добре за общата кауза.

Изпращамъ нарочни поздравии до тебъ и чрезъ тебъ до всички приятели. Предай имъ ги и имъ кажи, че винаги съмъ си спомнялъ съ най-добри чувства за всички ви.

Сега накрая, като пращамъ на всички ви най-добри пожелания, казвамъ сбогомъ.

Твой Иванъ Дочевъ

Бел. ред.: Д-ръ Дочевъ почина на 14 май 2005 г. въ Шуменъ. Писмото му е до председателя на БНФ, Инк. дипл. инж. Александъръ Дърводѣлски.

Заветът на покойния почетенъ председателъ на БНФ

Както въ 1932 г., сега още веднъжъ на предсмъртния си одъръ покойниятъ почетенъ председателъ на Българския националнъ фронтъ Иванъ Дочевъ ни сочи пътя, по който България може да бжде изведена отъ бламото, въ което я докара 45 години комунистическо управление. Въ своето обръщение "Моятъ заветъ" той ясно и категорично вижда спасението на нашата страна въ младото поколѣние. Иванъ Дочевъ призовава младото поколѣние българи да сложатъ основитѣ на едно движение за национално възраждане.

Той казва дословно: "...Въ България е нужно младитѣ хора да погематъ и създагатъ едно движение за национално възраждане, както ние навремето създадохме националитѣ легиони. Това движение не би трѣбвало да има контактъ съ която и да е отъ сегашнитѣ политически партии – ново нѣщо трѣбва да се създаде отъ апостоли, млади хора, обрекли се на всеотдайна служба на родъ и родина... Сегашната младежъ, казва той, блуждае въ безпътица, обезвѣрена и отчаяна. Това движение трѣбва съ своитѣ ръководители и програма да върне на младитѣ вѣрата въ собственитѣ имъ сили, вѣрата, че тѣ могатъ! И наистина тѣ могатъ! Тази програма трѣбва да бжде ясна, категорична и кратка, само отъ 40 до 50 точки, изразени най-много въ до 3 реда. Но тя трѣбва да засяга проблемитѣ на всички, така че всѣки да може да каже "това е моята програма"... Едно такво движение не може да не бжде посрещнато съ доволство отъ българскитѣ граждани... Половината отъ българскитѣ граждани, казва Дочевъ, не гласуватъ не защото не се интересуватъ отъ съдбата на България, а защото хората се чувстватъ излъгани, използвани и най-вече защото сж възмутени... Движението трѣбва да имъ се направи достояние и въ него тѣ трѣбва да видятъ новото – оново, което ще реши и тѣхнитѣ проблеми.

...Повече отъ половинъ милионъ млади българи дирятъ препитание въ чужбина. Повечето отъ тѣхъ милѣятъ за България и мечтаятъ да се върнатъ въ родината. Движението трѣбва да се популяризира между тѣхъ. Тѣ непременно ще го подкрепятъ..."

Нека предстоящиятъ 30-ти конгресъ на Българския националенъ фронтъ постави началото на това движение. За тази целъ подготовката на конгреса би трѣбвало да бжде посветена на изготвяне програмата на едно възродително движение. Би трѣбвало да бждатъ направени усилия поне половината отъ избранитѣ делегати да бждатъ подъ 40-45-годишна възраст. Ние, по-старитѣ членове на БНФ, би трѣбвало да подпомогнемъ този процесъ на изграждане на движението за национално възраждане. Повечето отъ насъ сж прекарвали значителна частъ отъ живота си въ чужбина и затова може да намеримъ разбиране у по-младитѣ, които подъ натиска на жизнитѣ условия се виждатъ принудени да търсятъ препитание въ чужбина.

Не трѣбва да се пренебрегва и ролята на жената въ общественя животъ. Особено жената майка е заинтересувана нейнитѣ деца да живѣятъ въ страна съ шансъ за нормаленъ животъ. Това трѣбва да се има предвидъ при изграждане на програмата на движението и при избора на делегати за конгреса.

Идеализмътъ е заразителенъ. Нека ние, по-възрастнитѣ, дадемъ примеръ!

Иванъ Дочевъ завършва своето предсмъртно обръщение съ думитѣ: "...Никой нѣма да направи нѣщо за насъ. Ние сами трѣбва да изградимъ утрешна България! И ако това не се направи, ни остава да кажемъ само: Боже, пази България!"

Евдокимъ Евдокимовъ,
6 януари 2006 г., Флорида

100 години отъ рождението на г-ръ Иванъ Дочевъ

Д-ръ Иванъ Дочевъ е роденъ въ Шуменъ на 7 януари 1906 година. Родословието му по бащина линия е отъ будния възрожденски градъ Котелъ. Баща му, достигналъ до чинъ полковникъ, е офицеръ отъ българската армия – командиръ въ Първата свѣтвна война на Пети артилерийски полкъ. Майка му е дъщеря на силистренски търговецъ, съпричастенъ къмъ освободителнитѣ борби на българския народъ. Тази семейна срѣда очертава неговия жизненъ пѣтъ на патриотъ, отъ която той не се отклонява до последния си земенъ часъ.

Отъ най-ранна възраст, още 15-16-годишенъ, той проявява интересъ къмъ политическия животъ, който впоследствие става нераздѣлна частъ отъ самия него. Завършва средното си образование въ родния си градъ, следъ което работи, спестява пари и следва право въ Софийския държавенъ университетъ. Като студентъ е председател на патриотичния Общобългарски студентски съюзъ, който е радетел за осъществяване на българскитѣ национални идеали – **обединение на всички българи на Балканитѣ въ една българска държава**. Въ тази негова дейность приоритетно мѣсто заема премахването на несправедливоститѣ къмъ България, наложени отъ диктата на Ньойския миренъ договоръ отъ странитѣ – победителки презъ Първата свѣтвна война. Въ качеството си на председател на студентския съюзъ Иванъ Дочевъ доказва своитѣ организационни способности и го извежда на първо мѣсто срѣдъ другитѣ студентски организации. Съ вродената си дарба на ораторъ, анализаторъ и популяризаторъ на националната идея, той става любимецъ на патриотичната академична младежъ и неинъ естественъ водачъ въ борбата ѝ за единение и националенъ напредѣкъ.

Следъ революцията въ Русия – 1917 г., и по специално в 30-тѣ години на миналия вѣкъ комунистическиятѣ идеи се разпространяватъ срѣдъ младото българско поколѣние, ерозирайки чувството му за доблестъ, честь, национално достойнство и любовъ къмъ Родината. За готовность на саможертва предъ олтара на Отечеството. На тѣхно мѣсто

На 98-ия си рожденъ денъ г-ръ Иванъ Дочевъ бѣше посетенъ отъ много свои съдейници, съграждани и почитатели

комуниститѣ издигатъ знамето на интернационалната солидарность, като за еталонъ сочатъ Съветския съюзъ, а преданостъта къмъ него – като качество на дългъ и честь. Срецу тѣзи пагубни за България нихилистични домогвания, които масово се разпространяватъ въ марксистическитѣ крѣжжози, започватъ борба редица патриотични организации. Презъ 1919 г. се учредява Военната лига (Военниятъ съюзъ), презъ 1922 г. се създава военизираната организация “Кубратъ”, а въ 1923 г. – организацията “Родна защита”, която организационно обхваща цѣлата страна. Въ 1927 г. започва и набира скоростъ Всебългарскиятъ съюзъ “Отецъ Паисий”, чието внимание е насочено къмъ повдигане духа на нацията и противодействие на антинационалнитѣ идейни течения, на първо мѣсто марксизма, които застрашаватъ националното единство. Въ началото на 30-тѣ години се налага патриотичниятъ крѣжъ “Млада България”, който настоява младото поколѣние да заеме достойно и решаващо мѣсто въ политическия животъ на страната. Въ този периодъ, въ който марксистическитѣ крѣжжози сж набрали скоростъ съ разрушителната си дейность, се създава и Съюзътъ на младежкитѣ национални легиони (СМНЛ), който по-късно приема името Съюзъ на българскитѣ национални легиони (СБЛН). Въ ръководството на СМЛН отначало, а по-късно като водачъ, е избранъ Иванъ Дочевъ. За кратѣкъ срокъ отъ време СБНЛ

става най-мощното патриотично движение въ страната, което наредъ съ борбата си срещу разрушителното влияние на комунистическитѣ идеи се бори заедно съ посоченитѣ по-горе организации и за ревизия на убийствения за България Ньойски договоръ. Легионитѣ издигатъ и своитѣ социални искания за справедливо разпредѣление на създаденитѣ блага и консумация на произведения стопански продуктъ, включващъ осъзнати задължения на гражданитѣ къмъ държавата и на държавата къмъ своя народъ за социална справедливостъ и националенъ възходъ. Като най-яркъ изразителъ на тази борба и водачъ на разрасналата се организация СБНЛ се налага Иванъ Дочевъ. Съ своята ерудиция, организационни и ораторски способности, той води легионитѣ до черната за българския народъ дата 9 септември 1944 г., когато съветскитѣ пълчища навлизатъ въ България и българскитѣ комунисти завзематъ властта. Започва вакханалията отъ беззаконие, грабежи, срѣдновѣковни инквизиции и смъртъ за тѣзи, които сж водили идеологическа борба срещу комунизма.

Въ навечерието на навлизането на болшевишкитѣ орди Иванъ Дочевъ успѣва да напусне България. Установява се въ Виена, откъдето продължава антикомунистическата си дейность, която включва вече и освобождаване на България от комунизма. Следъ края на Втората свѣтвна война той се прехвърля въ Западна Германия, където по това време намиратъ убежище много българи, напуснали Родината си по време на установената вече комунистическа власть. Тамъ, въ Хайделбергския университетъ Иванъ Дочевъ довършва висшето си образование и успѣшно защитава докторатъ по международно право. Въ това време въ България се създава така наречениятъ народенъ сждъ, предъ който сж изправени да отговарятъ десетки хиляди българи за патриотичната си и антикомунистическа дейность. Д-ръ Иванъ Дочевъ е задочно подсждимъ предъ този сждъ и получава три смъртни присжди. Една като водачъ на българскитѣ национални легиони – за неговата антикомунистическа борба, една като секретаръ на земеделскитѣ кооперации (синдикати) и една като кметъ на Силистра, какъвто е билъ следъ присъединяване на Южна Добруджа къмъ България (по силата на Крайовското споразумение).

Следъ 10 ноември 1989 г. за заслугитѣ си като кметъ на Силистра д-ръ Дочевъ е провъзгласенъ най-гържествено за почетенъ гражданинъ на града.

Презъ декември 1947 г. въ Германия, близо до Мюнхенъ, въ Оберменцингъ, се събиратъ прокудени отъ комунизма българи и слагатъ началото на общо-

българската антикомунистическа емигрантска организация – Български националенъ фронтъ (БНФ). Тази организация си поставя за целъ обединяване на политическитѣ емигранти въ борбата срещу комунизма и за освобождаване на България отъ кървавия режимъ, установенъ на 9 септември 1944 г.

Въ програмнитѣ документи на организацията е записано: "Безкомпромисна борба противъ комунизма, комунистическата идеология и система на диктаторско управление. Борба до крайна победа за освобождението на България отъ червеното робство, установено на 9.09.1944 г. Обезсилване на всички правителствени наредби и закони, наложежни от комунистическото правителство, противоречащи на интереситѣ на народа и държавата. Пълно зачитане въѣковнитѣ национални идеали на българския народъ и правото му да живѣе въ свобода и демокрация. Осигуряване на всички граждани въ утрешна свободна отъ комунизма и независима България еднакви права и задължения, безъ разлика на произходъ, въроизповедание и социално положение. Възстановяване на Търновската конституция като основенъ законъ..." (Програма на БНФ).

Още въ първото ржководство на Българския националенъ фронтъ е включенъ и д-ръ Иванъ Дочевъ ведно съ д-ръ Матей Джейковъ и инж. Ангелъ Гъндерски.

Въ 1955 г. д-ръ Дочевъ заминава за Канада и оттамъ продължава борбата за организиране на международното обществено мнение въ полза на България – за освобождаването ѝ отъ оковитѣ на комунизма. Въ Канада излизатъ и първитѣ броеве на сп. "Борба" като органъ на Българския националенъ фронтъ.

Презъ 1964 г. д-ръ Дочевъ се преселва въ Америка, където се премества и централата на БНФ съ седалище Нью Йоркъ. Тамъ д-ръ Дочевъ установява контакти съ известни конгресмени и държавни ржководители, като ги мотивира къмъ действия въ полза на българската освободителна кауза.

На Втория конгресъ на Националния фронтъ презъ 1957 г. д-ръ Дочевъ е избранъ за председател на Свѣтовния централенъ управителенъ съветъ на БНФ и преизбиранъ на сжщата длъжность на следвацитѣ конгреси. Той го ржководи до 1981 г., когато е провъзгласенъ за почетенъ председател. Неговото мѣсто заема първиятъ подпредседател на БНФ д-ръ Георги Паприковъ.

Въ обществено-политическия активъ на д-ръ Иванъ Дочевъ се включва и избирането му на Конгреса на антиболшевишкия блокъ на народитѣ в Нью Йоркъ презъ 1964 г. за председател на организацията за цѣла Америка. Презъ 1984 г. следъ 20-го-

дишно председателстване на Комитета на поробенитѣ народи той се оттегля и мѣстото му се заема отъ източногерманския политически емигрантъ г-нь Хорстъ Улихъ.

Въ битността си на председател на БНФ д-ръ Дочевъ се е срещалъ съ американскитѣ президенти Ричардъ Никсънъ, Джери Фордъ и Роландъ Рейгънъ и съ много губернатори и конгресмени, което е допринесло значително за още по-голтмата популярностъ на борбата на българския народъ за свобода.

Презъ 1982 г. д-ръ Дочевъ е удостоенъ отъ Н.В. царъ Симеонъ II съ ордена “Св. Александъръ” – първа степен, за половинъ вѣкъ служба на народъ и Родина. Следъ 10 ноември 1989 г. БНФ и д-ръ Дочевъ следятъ отблизо събитията въ България и споредъ възможноститѣ си оказватъ действена помощъ на организации, които иматъ близки програми до тази на БНФ (на първо мѣсто Българския демократически форумъ). Въ качеството си на почетенъ председател на БНФ следъ ноември 1989 г. д-ръ Дочевъ два пѣти идва въ България съ делегации отъ БНФ и води

ползотворни разговори съ съществуващитѣ по това време демократични организации.

На 24 декември 1996 г. той се завръща окончателно въ България и се установява на постоянно мѣстожителство въ родния си градъ Шуменъ. Тамъ той е обграденъ отъ заслужено внимание и почитъ.

На 14 май 2005 г., д-ръ Иванъ Дочевъ завърши земния си животъ. На 16 май бѣше погребанъ предъ параклиса на жертвитѣ на комунизма, мѣсто, определѣно отъ общината въ Шуменъ. Въ последния си земень пѣтъ д-ръ Дочевъ бѣше изпратенъ отъ съидейници, граждани и почитатели.

Петнадесетъ дни преди кончината си той пожела и бѣше посетенъ отъ председателя и заместникъ-председателя на БНФ – господата инж. Александъръ Дърводѣлски и Г. Спасовъ, съ които води продължителенъ и напѣтственъ разговоръ за бъдещето мѣсто на БНФ въ политическия животъ на България.

Миръ на праха му!

БОРБА

Преход

Шестнадесет години от промяната

Въпреки че в исторически план “като време” е твърде рано да се прави анализ на изминалите след 10 ноември 1989 година 16 преходни години от тоталитар-комунизъм към демокрация, обръщайки поглед назад все още търсим отговор на въпроса какво фактически се случи тогава и след тази дата? Отговорът, дори пречупен през “Аз-а”, не променя наличието на фактите, белязани с противоречива информация за тяхното възникване и развитие. Те обаче повдигат завесата, която все още продължава да прикрива една истина. А тя съществува, независимо дали ни харесва или не. На практика тази истина излиза на политическата авансцена с една красиво облечена и добре обмислена лъжа, че комунизмът след тази дата ще бъде едно ужасно минало. Илюзия, която съзнателно беше поддържана от червените архитекти на промяната, работещи в кабинетите на висшата комунистическа номенклатура десетилетие преди това. Отговорната роля за практическото приложение на този сценарий беше партийно възложена и осъществена от “бившия” партийен функционер – мастития комунист Андрей Луканов, който с право се нарича родител на демократичните сили (СДС). Като ръководител и създател на тази организация

(под прикритие) той показа, фактически още в началото на промяната, че тя беше зачената, родена и отгледана в кабинетите на мозъчнияят тръст (политбюро и държавна сигурност) на комунистическия партийен и държавен апарат. Загачата, която се възложи на СДС, беше да съхрани пресструктурирания се партийен актив, който трябваше не само да изхвърли зад борда на политическия и икономически живот, но и сурово да накаже за геноцида, който провеждаше при своето управление към българския народ. Такива бяха очакванията на народа

Троянските коне успеха! Успяха не само да осъществят поставената им партийна задача – съхраняване на кадрите, но и да проявят инициативност, която да мотивира носталгия на обикновения гражданин за отминалото време на тяхното управление.

Истина е, че годините на така наречения “преход” бяха и продължават да са свързани с относителност и непредсказуемост в конфликта – субективно желано и обективно проявено. В самото начало обектът и субектът на промяната бяха размити до степен на невъзможност да се определи какво се преследва. За огромното мнозинство от народа промяната включваше цялостна

смяна на субектите – номенклатурни кадри на партията – държава. И като първо условие преминаване към демократична форма на управление с разгърнато пазарно стопанство. Това обаче не влизаше в плана на осъществителите на прехода. По сценарий кадрите на комунизма трябваше да бъдат запазени и да останат водещи в икономиката, а от там и в политиката. Троянският кон СДС с успех изпълни тази задача, подменяйки дневния ред на обществото. Вместо виновниците за разрухата на икономиката и селското стопанство през периода на комунистическото управление, за огромно натрупания от българската комунистическа партия външен дълг, за изнесените милиарди от комунистическите правителства, за лагерите на смъртта и националното предателство към България и българския народ да бъдат поставени на подсъдимата скамейка и наказани, те бяха тихомълком реструктурирани и настанени в управлението на държавата, с което се продължи и започналото отдавна, още преди това ограбване на страната. Днес за това явно малцина си дават сметка, въпреки че е видим хаосът, настъпил в България след 10 ноември 1989 година. Кражби, изнудвания, корупция, спекула, монополизъм в отделни сектори, рекет, убийства, станаха ежедневие. Недоимъкът и бедността заеха застрашителни размери. От друга страна, суперохолството на шепата реструктурирани се “бившества”, прикрити от престъпни силови групировки, оглавявани от хора със съмнителен морал, но верни на партията, всяка страх сред хората. Така бе отклонено вниманието на обществото за реставрация на миналото и похода на партията отново към властта. В този поход комунистическата партия умело използва старите, изпитани методи на “фронтове” и “коалиции”.

Резултатът не закъсня. Днес България отново се управлява от нея. И отново в коалиция, която изпълнява нейната политическа и икономическа програма.

Така бившите комунисти, днес социалисти, без скрупули загърбиха осъзнатата обществена дейтелност. За тях на преден план са поставени партийните, а чрез тях и личните интереси, без да държат сметка за това, че клеймото на отрицателната безязаност няма да ги отмине. Те знаят от опит, че победителят и силният на деня никога не са съдени за извършените от тях престъпления. Ако не друго, то годините на прехода препотвърдиха тази максима. Позволи се на хората, които доведоха много страдания и мъки на българския народ (парадокс), да бъдат изведени до положение на водещи в борбата срещу съ-

щата тази система, на която те бяха апостоли и апологети. Не че днес те са променили отношението си към нея, а защото ролята по определенния им сценарий ги постави на местата, които заемат.

В резултат на 16 преходни години и отново дошлите на власт комунисти, днес не можем да очакваме нищо друго от така нареченото “коалиционно правителство”, ръководено от БСП, освен да завърши онова, на което Луканов положи началото – разрухата, която и Вигенов не довърши.

Родината ни е обвита в мрак, студ и лед. Безработни бащи на многодетни семейства ровят в кофите за отпадъци да съберат парчета хартия, с които, продадени на събирателните пунктове, да купят хляб за измръзналите си чедра. С угаснал поглед, преброявайки жалките стотинки на още по жалката заплата, мнозина очакват новите цени, които монополистите ще представят за парно, ток и газ. Доцентът от Юридическия факултет, сега министър на образованието, готви изненади на учителите със съкращения. Пенсионерите и работниците вместо тринадесета пенсия и заплата вероятно ще получат тринадесета сметка за негодори за данъци и такси. Социално слабите граждани вместо инфлационни компенсации ще получат за своя изненада намалени помощи. Пострадалите от есенните природни бедствия (наводнения), останали без покрив, след обещанията на госпожата министър по бедствията ще пият по чаша размразена вода вместо жилище. За най-голяма обществена изненада рушветът се канонизира за медицинските работници. Дали преди или след получаването на медицинската помощ “доброволно” ще трябва да дадеш “бакшиша”. И още, и още... От друга страна, властимащите и заелите водеща икономическа позиция бивши комунисти се надпреварват с екстри. Последен модел “мерседеси” ще ги извозват до пицно подредените трапези на луксозните курорти, докато хиляди деца ще протягат измръзнали ръчички за коричка хляб и с влажен поглед ще очакват милостиня. Народните избраници в парламента ще продължават с безхаберие да получават заплатите си, натискайки бутоните за гласуване, без да знаят защо и за какво гласуват. В министерствата спортистът ще управлява финансово ведомство, юристът – просветата и т.н. С други думи – всеки ще върши това, което не му е работа. Няма как от небесните селения господин Луканов да не се възрадва, че семената, посадени от него, са дали обилен плод.

Боже, пази България!

А. Горевидов – Плевен

Актуално

46-ти конгрес на БСП

Може да има разноезичие по въпроса за изборните резултати и какво показват те. Може да има съмнение, че те отразяват истинското съотношение на влиянието на политическите сили в обществото. Може да се дискутира как практически, математически изчислените 110-120 мандата за столетницата се стопиха на 82. Може да се правят догадки къде отидоха и кой се възползва от отклоненията 30 мандата и защо? Но не подлежи на съмнение, че БСП, нежелайки да поеме сама управлението, създаде апаратни предпоставки, точно отчетени във времето, за привличане в него и на други политически сили. И съвсем естествено е три месеца след парламентарните избори и два месеца след съставяне на коалиционното правителство на своя 46-ти конгрес БСП, отчитайки илюзорни постижения, да начертае пътищата за пълно доминиране в коалицията, а защо не и създаване на партията-държава. Безспорно не за това, че фактически тя е политическата сила, получила най-много мандати (не говорим за обществено доверие), а затова че тя има опита от партията, на която стана правопреемник, как от "коалиция" ("фронт" – може и отечествен) се преминава към еднопартийна власт. Мнозина ще опонират, че времето е различно, че аналогът е неуместен, че международната обстановка не чертае мрачен, а светъл хоризонт и редица още аргументи, евентуално за да не бъде именовано черногледство. Тези доводи на опонентите ние ще приемем с мълчание, защото за нас те именно потвърждават правотата на нашето безпокойство.

Че коалиционните партньори – техните лидери – пред конгреса направиха изявления, че имат намерение да изкарат целия четиригодишен мандат, дори и втори, е димка пред погледа на обществеността. Така беше и преди 60 години. Заклинание във вяроност в името на демокрацията, декларация за възстановяване на Търновската конституция и борба с омразния монархо-фашизъм.

След приемането ни в НАТО, днес на дневен ред е асоциирането ни към Европейския съюз. Но, за сигурност на партията (БСП), чиято програма се изпълнява и в трите силови министерства, министрите са обвързани с БСП чрез бивше то си партийно секретарство (Бог знае дали не и настоящо). Очевидно е, че независимо от коя партийна коалиционна квота са те, "Позитано" 20 е техния принципал. Г-н Станишев в своето конгресно експозе (доклад), председателят на партията, не пропусна да напомни, че правителствената коалиция едва ли не е плод само и единствено на големия компромис, който БСП е напра-

Старото партньорство на нови релси. Отляво наясно: Тодор Тонев, Ахмед Доган, Димитър Иванов, Осман Октай, Владо Тодоров, Олег Недялков, Любен Гоцев, Димитър Луджев, 1995 г.

вила, заради което има пълното основание да изнася на показ неудачите на миналото правителство с министър-председател г-н Сакскобургготски. Без да се притеснява, че той е днешен техен коалиционен партньор. За да успокои недоволството на не малка част от конгресмените, той направи и декларация, че има намерение да осъществи приоритети, максимално близки до изборните послания на БСП. С други думи той даде ясен знак на партньорите си в коалицията (НДСВ и ДПС) да снижат летвата на очакванията си от тристранни споразумения, защото партийните решения са и ще бъдат водещи (дано са го разбрали). Едва ли може да има друго тълкувание казаното от г-н Станишев, не в прав текст, а дезавоцирано – ако не ви харесва и не се съобразявате с нашите приоритети, ние имаме и друга мярка...! Другите въпроси в експозето на г-н Станишев, че няма да има политически чадъри, пирамиди от партийни секретари, толериран и фаворизиран бизнес, че ще се търси за работата човек, а не за човека (партийен член) работа, са общи приказки, с които се разчита да се успокоят едни и отворят очите на други. В този смисъл трябва да се разбира казаното от г-н Станишев, че БСП не е против богатите, а е да няма бедни. И това дешифрирано означава – не се безпокойте, другари, на които сме дали възможност с ваши пари да натрупат капитали – ние няма да ги вземем. А колкото до въпроса за бедността, всеки сам да поеме своя път. Ясно и отчетливо! Който има очи, да вижда, който има уши, да слуша, а който има памет, да си припомни, че завзета веднъж власт от нас не се дава доброволно. И за запазването ѝ всички средства

нам са разрешени. Явно, пътят към партията гържаба се трасира. Но за да се стигне до нея е необходимо да се разбере от всички наши другари, че крачката назад не е отстъпление, а позиция, за да бъдат направени две крачки напред. Пътят на бъдещи крачки минава през кадрите и рекомунизацията.

Разбрал това добре г-н Доган, като коалиционен партньор на БСП и официален гост на конгреса, в поздравителното си слово не пропусна да заяви, дори не и двусмислено, че е разбрал посланията на лидера на БСП, г-н Станишев. Той, г-н Доган, само преди месец не уважи с личното си присъствие състоялия се конгрес на НДСВ. Но на конгреса на БСП доведе целия си цап и гаде “нишан” на партията храненица, че покорният син се връща към нея, при “другарите и другарките” и не с псевдоним, а с името си на лидер на една партия, която е съществено конституционно съобразена. Тук е мястото да се отбележи и неговата, на г-н Доган, последователност в действията, с които гаде достоен пример на някои как се отстоява минало сътрудничество, позиция и отношение, дори да е продикувано като зависимост от агентурно минало в полза на репресивните служби за сигурност при 45-годишното управление на БКП. Хвалебственото му приветствие към БСП не буди никакво съмнение за решението му да демонстрира завръщане към тези, които го създадоха и отгледаха, и още преди 10 ноември 1989 г., определиха мястото му в бъдещия политически живот на България. Демонстрираната от него непримиримост към “майката храненица” за така наречения “възродителен процес” е зле прикритата лъжа и още по-зле, но несполосана измама.

Някои от читателите на сп. “Борба” ще останат недоволни, че списанието, което десетилетия носеше знамето на борбата на българския народ за освобождаването му от веригите на комунизма, днес, в 2006 година, на страниците си дава място на комунистическия форум – 46-ти конгрес. Този конгрес наистина заслужава внимание и ще остане в съзнанието на народа като исторически. Исторически, но не с взетите решения за управленчески действия, целящи подобряване благосъстоянието на хората, а исторически, защото един лидер на партия смъкна маската си на противник на комунизма, а друг изпадна в неблагоприятна ситуация, да бъде подиграван от един професор артист, който в свое интервю казва: “Става въпрос за компромис, който няма да накърни в личен план самочувствието ти и компромис, който няма да те унизи. А когато става въпрос за обществени интереси, националният компромис е задължителен... Сега наистина ми беше приятно като бесепар да видя на трибуната с надпис БСП Симеон Сакскобург-

Част от Шести отдел на дружеска среща, 2003 г.

готски.” Господин професорът явно има различен от общия критерий за приятно и неприятно. Защо със същата увереност професорът, на когото е приятно да види Симеон Сакскобургготски под надписа БСП, не пледира и за друг компромис, който не накърнява лично самочувствие и не унижава – извинение пред българския народ на партията му за беззаконията, варваризма, убийствата и лишаване на обществото чрез унищожаване на цвета на българската научна мисъл и интелект? Защо господин професорът мълчи за компромис по въпроса българският народ да получи извинение за това, че неговата партия искаше Родината ни да стане 16-та Съветска република? Защо не се иска компромисно извинение за това, че 102 държавни мъже, между които и княз Кирил бяха избити само затова, че обичаха България и българския народ, и не позволиха нито един войник да вземе участие през Втората световна война срещу Съветския съюз? Защо неговата партия не направи компромис да бъдат наказани тези, които изнесоха капиталите на България през нейното управление? Вярваме, че господин професорът добре разбира, че това също е компромис в обществен интерес. И още много защо ни дават основание да твърдим, че с “приятното” си чувство на “бесепар” господин професорът прекаля в уязвяването на една емблематична личност, независимо от грешката ѝ за лично присъствие на конгреса.

С изявленията на председателя на партията г-н Станишев, с поздравленията, поднесени от г-н Доган към 46-тия конгрес на БСП и връщането му в лоното на “майката храненица”, и с присъствието на г-н Сакскобургготски на трибуната под надписа БСП и уязвяването му от професора артист, наистина конгресът ще бъде отбелязан като исторически, в смисъл, че вече се знае кой кой е в управляващата коалиция, от което българският народ ще получи поредния урок по политическа мъдрост.

Наблюдател

Рекомунизация или какво?

Сянката на неокомунизма – проекция или реалност

С падането на Берлинската стена падна и желязната завеса в Европа между комунистическия изток и демократичния запад. Това създаде предпоставки и възможност да се обедини разделеният половин век континент.

Демокрацията и свободата заеха своето място в живота и на сателитните на Съветския съюз държави в Източна Европа след промените, които настъпиха там. Дали зарядът, който ерозира бастиона, наречен комунизъм, се нарича Горбачов или Елцин, е без особено значение, защото фактически неговото име е **загубено сражение срещу свободата и демокрацията**. Важното е, че тътенът на този политически заряд отекна в поробените от комунизма източноевропейски страни. В България този тътен намери своята външна проява на 10 ноември 1989 година, когато управляващата 45 години комунистическа партия беше принудена от фактори, намиращи се извън нея, да изостави формално политическата власт и я предаде на предварително подготвени още в средата на 80-те години за тази цел лица, прикрити зад маската на така наречените дисиденти – иначе мислещи, но не и в ръцете на противници на комунистическия строй. Целта беше ясна. Да не се даде възможност на освободилите се от клещите на комунизма противокомунистически сили да овладеят лостовите на властта и да потърсят отговорност от тези, които в продължение на половин век със сатанинска педантичност и настървение унищожаваша духовно и физически българския народ. Не може да се отрече, че тактиката на комунистите за слизване от политическата сцена бе грижливо подготвена и успя. Успя, не защото народът беше забравил за мъченическия живот по време на комунистическото робство. Не че сьнищата му бяха лишени от кошмара на бандитизма на човекоподобните зверове, наричащи се комунисти, а защото от захласа си по придобитата свобода и демокрация той не оцени и не разбра двусмислието на словосъчетанието промяна, преустройство, мирна революция и други грижливо използвани лозунги, използвани за поддържане опиянението на разкрепостения народ.

Тогавя още тези, които бяха запознати по-отблизо с комунистическите нрави, предупреждаваха: Не се поддавайте лековерно на демократичните венцеепия за свобода на довчерашните си сатрапи! Политическият хазарт изисква това от тях, за да се съхранят. Те ще използват времето като фактор за отдалечаване от събитията, покривайки ги със забрава и в даден момент, използвайки баланса на противоречията, отново ще покажат вълчия си характер, независимо че ще бъде прикрит с лъчезарната усмивка на девица. Те ще ви запеят “Осанна!”¹, след което с ваше благоволение ще ви надянат отново хомота на диктатурата, независимо дали тя ще има икономически или политически характер.

Това предупреждение не бе чуто. То бе отминато в движение, защото предварително подготвени хора бяха овладели властта и пееха приспивните песни: “45 години стигат!” или “Властта е наша с малко, но завинаги”. Тези песни наистина приспаха будното съзнание на хората, за да направят малката, единствено правилна крачка, която за момента се изискваше – да отстранят подставените “комдемократи” и да дадат възможност на мислещи за некомунистическото бъдеще на България сили, сменяйки системата да изхвърлят извън борда на властта бившите управници – условия за мирното демократично стопанско и политическо развитие на Родината ни. От тази безотговорна овча кротост се възползваха номенклатурчиците-активисти под прикритието на демокрация и компрометираща демократичните институции. Бентът бе отрищен, свободата бе ориентирана в коловоза на слободията. Пазарната икономика, тласната по пътя на хищническите нагони към невиджано по размери разграбване на националното богатство в областта на промишлеността и селското стопанство. Това доведе до ескалираща престъпност – лична и организирана, до бюрократизъм в управленческите институции, до корупция във всички етажи на властта, неадекватно заплащане на труда, трусове в социалната и етническа сфера **с общия резултат бедност**. След този политически и икономически хаос, сътворен под вещото ръководство на другарите, второто действие не закъсня. Комунистическите агитатори предприеха масирано настъпление сред хората, разочаровани от демокрацията.

Развързката дойде много по-рано от очакваното време. Политическите субекти изпреварващо показаха незнанието и неумението си да се справят с проблемите, съпътстващи общественото развитие в едно демократично общество. Те не разчетоха тактиката на комунистическите апаратчици да възбуждат лидеромански амбиции на политическите лидери един срещу друг. Да настройват политическите сили една срещу друга, да внедряват хора, които вярно и всеотдайно са служили на различни институции в тяхното

45-годишно управление.

Използвайки инертността на народа, неговото недоволство, най-вече от икономическата стагнация в годините след 10 ноември 1989, довела до висока степен на безработица, инфлационни процеси, стимулирани от консумативните отношения на пазара, отрицателния вносно-износен баланс, хищническият нагон за забогатяване, организираната стопанска престъпност и симбиозата ѝ с властта, всичко това доведе до безпрецедентната бедност. Почувства се липсата на власт, която да постави нещата по местата им. Отново комунистическата рулетка бе пусната в действие. При проведените през юни 2005 г. парламентарни избори с вота си народът показа, че няма доверие в политическите партии и в техните водачи. Затова той не даде, не абсолютно, но и относително доверие на нито една от съществуващите политически сили.

По силата на броя на подадените гласове българската социалистическа партия показа най-добри резултати и днес в коалиция с царската партия и тази на Ахмед Доган, легитимирана в разрез с конституцията – управлява България. Имайки богатия опит от упражняване на властта и стопанското ръководство от миналото, тя без колебание тръгна оттам, откъдето не съумяха да тръгнат партиите, извикани на живот след 10 ноември 1989 г. Това даде възможност сянката на комунизма отново да надвисне над Родината ни. Късата памет води до дълги страдания, но поука от това народът не взема.

София, януари 2006 г.

Г. П. Киров – Русе

Анализи и изводи

На 4 февруари 1997 г. без публично обявяване се постигна споразумение между БСП и СДС (ОДС), като се подписаха следните договорености: 1) против декомунизация на държавния апарат със закон; 2) против забраната на БСП; 3) против отваряне на досетата; 4) против опитите за промяна на Конституцията и желанието за референдум; 5) в икономическата сфера – никакви данъчни преференции и облекчения за дребния и средния бизнес. Единствената отстъпка, която БСП направи на СДС, е отстъпването на възражението против НАТО и замяната му с предложение за референдум.

На 15 април 1997 г. в словото си по радио “Свободна Европа” Негово Величество цар Симеон II каза: “Коалиционно правителство? Бих го приветствал, ако то бъде създадено, защото ще бъде сигнал за международна подкрепа.”

Горното напомням не за друго, а за връзката, която следва да правим с минали събития и за проекцията им върху днешния ден. Изваждайки ги от този контекст и първооснова, събитията получават съвсем друг вид и тълкуване на повърхността на сегашните явления. И в такъв случай вече не е преследено да се говори за “първосигнални възприятия и реакции”. Жалко, че понякога се стига и до тук.

Всяко управленско решение, извадено от лабиринта на условностите, е уязвимо. Авторът му – също. Незнанието или умишленото премълчаване на ред елементи в този процес поражда или задълбочава криза в сферата управление-управлявани. Казано направо – причините за несъгласието са много, защото и пътищата на неистините са много. Докато пътят на истината е само един и труден.

Какво значи до вчера да сме викали “Осанна!”, а днес да викаме “Разни го!”? Това говори не за оня, за когото са били отправени думите, а за самите нас, викащите. Историята доказва това.

Явно трябва да си напомняме елементарни и банални истини, че резултатът от социалните, политическите и другите дейности в тази насока се проявява и идва твърде бавно. А в този бавен предел от време опонентите не спят и злобата ги прави талантливи.

Досегашното съдържание на понятията “ляво” и “дясно” като наши традиционни категории ще могат ли да функционират и занапред при европейската ни ориентация? Имаме ли пример и трябва ли да се поучим в тази насока? Или ще продължаваме безрезултатните политически битки? И ще се окажем на нивото на Алековата оценка, изрекъл думите си преди повече от сто години – “и ние сме европейци, но не чак дотам”.

За съжаление имаме пример, но се оказваме непостоянни в неговото следване или още по-зле и примитивно, като в детската приказчица за куклите и парцалите, и в приказката за клечката и виното.

Негово Величество цар Симеон II е дълбоко вярващ християнин и това е достатъчно основание, за да виждаме провиденциалната му роля и мисия в съдбата на днешна България. Останалите бивши социалистически страни само могат да съжالياват, че нямат нашия исторически шанс.

Г. Бютонев

Поредното пренареждане край софрата на властта

Колкото повече дадени обстоятелства се отричат, толкова повече се потвърждава тяхното съществуване. Тази крилата сентенция обхваща минало, настояще и бъдеще време и се потвърждава от цялата палитра обществени взаимоотношения. Става дума за заклинанията, които доминиращата в коалицията партия (БСП) прави, за да прикрие кадрита на “червената метла”, която още с първите си стъпки се прояви във всички сфери на управленческите и стопански структури, за да се освободят места за “нашите хора”. Забравено беше искането в опозиция от тях към управляващите тогава, административните и стопански субекти да се ръководят само от специалисти в съответната област. Забравени бяха критиките по отношение на властващите за партийни назначения, доколкото е имало такива. Но това, което днес се прави с оправданието “кадрова политика”, надхвърля границите на допустимото. В правото си сме, хвърляйки мост към миналото, когато ни управляваха бащите на днешните властници от БСП, да изпитваме безпокойство. Ние помним похода им към пълното овладяване на властта, който мина по същия “кадрови път”. **Като черпим поука от историята и от историческия опит, познавайки и психиката на хората, за които добродетелите са зависими от партийните индусенции, не можем да ги отминаваме и да не бием тревога.** Тя, тревогата ни, би била неоснователна, ако в действията на БСП днес, повтаряме, като водеща в управляващата коалиция, не се извършваха повсеместни уволнения, съкращения и размествания. Тук трябва да кажем, че ние се прекланяме пред държавата, действаща като властническа организация, но опряна изключително върху законността, предназначена да установи, запази и обезпечи личната сигурност, общественото равновесие и политическите свободи, а наред с това и спокойния труд на гражданите.

■ Бърза се, много се бърза с кадровата

“червена метла”, като пред приближаваща буря, която ще унищожи придобивките на тъй мечтаната и най-последно осъществена за консумация държавна власт. “Червената мъдрост” и кадровата политика на другарите сме изпитали на раменете си цели 45 години, а и след 1989 година и в едно краткосрочно, вредно за Родината ни управление (Жан Виденов). Това повече не трябва да се допуска. Някъде в България генералното кадрово почистване е завършено. На други места е в разгара си. На трети сега започва и **все отгоре надолу.**

В ДОБРИЧ се започна от силовата структура РДВР, където скоростно бе погменен директорът. Управляващият на ВиК замести отговарящия за транспорта. Тук, за да няма уволнение, помогна квотният коалиционен принцип. На негово място бе назначен братът на новия шеф на РДВР. Метлата по данни на осведомени се насочва към областната земеделска дирекция, митницата и управлението за държавен и финансов контрол.

Във ВАРНА първи бяха на прицел директорските бордове на пристанището, летището и паракходство БМФ. Свой ред чакат митниците, морските служби, подразделенията на държавните агенции. Разбира се, вече се прави подготовка да не бъдат пропуснати данъчната служба и горските стопанства.

В РУСЕ се започна от шефа на топлофикация, който по “недоглеждане” е бил назначен от същото това правителство. Заедно с това в съвета на директорите е внедрен общинският лидер на БСП. Тук кадровата метла не е така пълночистеща, защото все още властта в областното управление се задържа жълта.

В ХАСКОВО метлата помита по разпореждане на министър Овчаров изпълнителния директор на мина Марица – Изток, на чието място безспорно се назначава човек от БСП (бивш заместник министър от правителството на БСП), а заместникът му е синдикалист от КНСБ.

В СОФИЯ-ОБЛАСТ метлата, без да остава дуря, помете главния секретар на областта, главния архитект, шефа на дирекция “Държавна собственост”, коменданта на ГКПП – Калотина и двамата му помощници. Митницата е голям залък и който има контрола ѝ, ще разполага безотчетно с раздаване на “морковчета”.

В КЮСТЕНДИЛ са шефовете на ТЕЦ “Бобов дол”, мина “Бобов дол “ и шефът на спортни имоти. Метлата стои подпряна пред вратата на Областно пътно управление.

Могат в този списък да влязат и останалите области, в които положението не е по-добро. Бърза се, много се бърза по няколко причини.

1. Да се затвори устата с парче баница от държавната софра на тези членове от партията, които са изправени на нокти срещу “свише “ партийното ръководство за отстъплението му вдясно от предизборната лява нагласа и обещания.

2. Да се даде възможност на изгладнелите партийни членове от осемгодишно чакане да задоволят апетитите си, които не се задоволяват с малко.

3. Никой не може да предвиди докога ще издържи коалицията начело с БСП, затова каквото се придобие сега, ще бъде дивидент за бъдещето.

4. Задават се избори, президентски, за европейски парламент, местни и парламентарни малко по-късно. Нищо не се знае – може и по-рано, а известно е, че гладна кокошка яйца не снася.

5. Последно по ред, но не и по значение е чувството на управляващите за временно пребиваване във властта и каквото се вземе от държавната софра, все е от полза. А има какво да се вземе – кожухът на народа все още не е окончателно смъкнат.

Поговорката “Денят се познава от сутринта” не важи за другарите. Преди зазоряване те с обещания свалят звезди от небето, по обяд започват да се отказват от сутрешните си обещания, а привечер започва главоблъсканицата им кого да обвинят за некадърността си, за неосъществяване поне на част от обещанията си.

Времената се измениха. При 45-годишно-

то им управление можеха с тоягата безпрепятствено да налагат и ялова крава да дава мляко. Днес това, поне засега е в минало време. Тяхната сила в опозиция – тероризмът, а на власт заплахата, репресиите от специалните служби и пълната воля на партийните секретари, вече са извън обръщение. Затова подходът е друг, но същността остава непроменена. Погледът е обърнат към коалиционните партньори, за които партийните босове в средното чекмедже на бюрото са съхранили компромати, които при осъществяване на политиката си вадят и нанасят удари. В това се състои същността на червената метла. Да бъдат отстранени знаещите и можещите и местата им да бъдат заети от хора, предани на партията. Помътвръждане на горното стана Министерството на земеделието, където некадърността на висшите администратори по разпореждане беше прехвърлена в по-долните етажи. Освободен беше директорът на Държавно-ветеринарна санитарна инспекция д-р Светослав Василев, за да се освободи място за д-р Илиян Костов, откомандирован от Брюксел. Академик Цветан Цветков, един доказан учен аграрник, председател на Националния център за аграрни науки и цялото ръководство на центъра министърът смени, под предлог за неизпълнение на заповед. Също така пак в Министерството на земеделието и горите е освободен от длъжност изпълнителят директор на Напоителни системи.

По наше мнение коментари за свършената работа на червената метла са излишни. Може само да се отбележи, че липсата на добри закони и санкции за неизпълнението им развързва ръцете на управляващите за политическа разправа и осигурява доходоносни работни места за “ партийните храненици”.

Народът казва: “С каквато метла метнеш, с такава ще те изметат”! И колкото това стане по-скоро, толкова по-бързо ще се подобри халът на народа. Не е луд онзи, който яде баницата, а тези, в чиито ръце се намира и които му я дават за ядене. Най-вече тези, които му съдействат и които са му дали правомощие да се разпорежда с нея.

Четете в бр. 2 по същата тема “Време за отлагане няма”.

Велик син на България

6 януари – 158 години от рождението на Христо Ботев

Ние, българите, когато обичаме, обичаме от сърце и душа и предаваме обичта си от поколение на поколение. Такава е и обичта ни към Христо Ботев. Ако се запитаме откога го познаваме, трудно ще намерим точния отговор. Защото високото му открито чело, дълбокият му поглед под тежките вежди, стройното му тяло в революционните одежди ни съпътстват от ранно детство. Заедно с двадесетте му песни, които са ни дали първата наслада от поезията. И не ни се вярва, че са изминали 158 години от 6 януари 1848 г., когато се ражда той.

В краткия му 28-годишен живот идеално се съчетават поетическото дело и революционният подвиг, младостта, подчинена на служба на народната свобода, с всеотдайността към борбата за свобода и ненавистта към жестокия поробител. Кратък жизнен път, но достоен за дълбок поклон.

Калофер – родният му дом-светиня, където “първо мляко засукал”. Домът, където се мълчи и се вдишва вълнуващият въздух на изстраданата със свидни жертви свобода. Домът, където в съзнанието изпъква образът на поета и революционера – легенда, където всеки тихомълком рецитира откъси от поетичното му творчество.

Румъния, училището на “Каралошиар” и църквата, на чиято стена стои заветът на не известен българин: “Живях като монах, като пустинник... Не се ожених, не знам, що е семейство, само и само да спестя и да оставя спечеленото за свободата на България.” Това спестено служи на Ботевата чета – за въоръжаването й... Тръпки изпитва всеки човек, който прочита тези заветни думи.

Улица “Мошилор” 134, по която са отек-

вали стъпките на снажния и величествен красавец, калоферския младеж, за да отиде до печатницата на Любен Каравелов и да списва неуморно с него вестници, да върти като хамалин печатарската машина. Но изпод тази машина изхвърквали словата: “Революция, революция и само революция е нашето спасение и нищо повече!”

Хотел “Дачия”, на чието място е било някогашното сборище на българските хъшове. Там Левски е пял на Ботев вместо да плаче, където от студ камък и дърво се пука. Умиление и гордост, възторг събуждат спомените.

Къщичката на улица “Румеора” 15 с прозорчетата на равнището на земята, където са живели Ботев и Венета и където се е родила дъщеричката им Иванка. Оттук Христо Ботев тихомълком се е отправил към гара Филарет, за да потегли към Гюргево и... Вола. И Венета ще чете след някой ден онова писмо, преминало през сърцето ѝ и в историята ни, че след България тя и детето са най-обичани.

Браила – в неговия музей от стената гледат майката на поета, Венета, Иванка и печатарят Димитрий Паничков, при когото Ботев е работил. Гледа и календарът със стихотворението “Хаджи Димитър”, където Ботев излива мъката си по смъртта на героя.

И накрая отново Родината, пътят от Козлодуй до връх Вола, където свършва 28-годишният живот на великия син на България Христо Ботев.

6 януари 1848 г., благодарим ти, че ни даде Ботев! Името му си е оздравило безсмъртието и ще го произнасяме с гордост, докато сме достойни българи, докато я има България.

Елена Вачева

Скъпи приятели,

Изпращам ви този материал, който излезе в наши регионален вестник. Той възбуди духовете в карловския район на хората, които също като доблестния 19-годишен гимназист Танчо Танчев не са били пощадени от комунистическата човешка месомелачка след 9 септември 1944 г.

Цели шестдесет години не се споменавахе за него.

След 10 ноември 1989 г. той се завърна в родното си село. В 1996 г. се завърна за втори път и декларира вярата си, че не е далеч времето, когато завинаги ще се завърне в родния край. Аз мисля, че това трябва да бъде пътят на българската емиграция – завръщане завинаги в Родината.

Тотю Дечков

Българинът да направи живота си такъв, каквото го иска

Танчо Танчев е роден в Слатина през 1926 г. в семейство на учители. Дядо му Танчо, богат и авторитетен човек, е кмет на селото. След 9 септември 1944 г. копривщенската криминална банда, наречена Томангеловата, го екзекутира край селото. Бащата на Танчо, като средно заможен учител и общественик, години наред е избран за председател на църковното настоятелство, за председател на селкоопна, на контролния съвет на Общинския земеделски професионален съюз в Карлово.

Танчо расте като всяко селско момче. Завършва прогимназия в Слатина и се записва в карловската гимназия, където още в първите дни прави добро впечатление на класния си наставник и на другите учители. В свободното си време той помага на двете си сестри в селскостопанската работа. След 9 септември 1944 г. викат баща му Тодор “за кратка справка” в кметството на Слатина, откъдето е закаран в милицията в Карлово. След няколко дни престой там всички следи от него изчезват. Тогава подлагат Танчо (все още гимназист) на психологически тормоз, за да каже къде е баща му. Преписват му деяние, което

момчето не е сторило. А истината е, че бащата вече е бил убит без съд и присъда.

Този натиск продължава до април 1945 г., когато за последен път привикват момчето и искат от него да стане сътрудник на Държавна сигурност, като го заплашват, че ако не приеме, “ще бъде пратен да търси баща си”. Танчо моли за една седмица за размисъл. През тези 7 дни какви въпроси са го вълнували, какви мисли са се въртели в главата на 19-годишния гимна-

зист, никоой не знае. Вярвам, че борбата в него е била голяма и решенията – съдбовни. Да остави ли без закрила майка си и двете си невръстни сестри – без баща с безкръстен гроб; родното село, където е преминало детството, родната природа – средногорски пъстри поляни?... От друга страна – да поругае ли честта на рода си и да стане доносник, да шпионира съученици и приятели и да остане в родината? Седемте дни са кошмарни за младия Танчо, който познава само родното си село и околийския град, където учи.

Но времето върви, идва денят за отговор. Решението е взето. Танчо поема пътя на неизвестното и се оставя в ръцете

на съдбата, под благоволенieto на Всевишния. Той напуска Карлово. Неговият ученически чин стои празен ден, два, три. Агенти на ДС проверяват, търсят, разпитват. Никакви следи. След време се чува, че той избягал в Америка.

Преминал през много трудности и перипетици, Танчо продължава образованието си и става военен в армията на САЩ. Като офицер участва в умиротворителни мисии в Камбоджа, Виетнам, Корея.

След 10 ноември 1989 г. Танчо Танчев се връща в родното си село, където живе-

ят сестрите му. И отново отива в САЩ. Втори път, през 1996 г., българинът идва в родината. Най-щастлив е от факта, че не е загубил гражданството си. И вярва, че не е далеч времето, когато ще се върне завинаги в родния край. "Не чакайте да ни помогнат американци, руснаци или който и да е. Българинът трябва да се вземе в ръце и да направи живота си такъв, какъвто го иска!", е казал Танчо Танчев на племенницата си Диана Георгиева.

Редакцията благодари на г-н Дечков за предоставения материал

Анатема на предателите

*Да прогадеш един петел,
когато той не е пропел,
за лева двадесет и пет -
това е истински късмет.*

*Да прогадеш една овца
със черна, рошава глава,
за лева шестдесет и два -
такава сделка е добра.*

*Но ако прогадеш народ
от славен дълголетен род,
предател си - помни това,
подлец за вечни времена.*

*И ако Юда беше жив,
ще бъде весел и щастлив,
защото ти си негов брат
и по деянията сват.*

*Народа си прогаде ти
на долнопробни подлещи,
за мръсно злато и пари
от неизвестни чужденци.*

*Затуй те питам аз сега:
Защо постъпи ти така,
прогаде своята душа
на ненаситната ламя!?*

*Един народ след теб тръгна
да търси светла свобода,
защото вярваше, че ти
му носиш светли бъднини.*

*Измамен беше тоз народ
и вместо светлия възход,
отново алена мъгла
над българите се спусна.*

*Отново иде черен мрак,
настъпват бедствията пак,
защото подлостта срази
сега красивите мечти.*

*Проклети да сте, подлещи,
и вие, пладнешки крадци,
дано ви Бог унищожи
със огнените си лъчи.*

*Да дойде бяла светлина
над хубавата ни страна,
да грейне слънчева зора
отново в моята душа.*

*Дълбоко вярвам аз сега,
че огнената ни борба
ще смаже подлата ламя,
като я прати вдън земя.*

Кирил Крумов, Враца

Ако искаме да разберем причините за българската емиграция в Канада, непременно трябва да прелистим страниците на историята ни след Освобождението, т.е. след 1878 г.

Най-голям брой българи живеят в Торонто и близките му околности. Там трябва да търсим началото на заселването им. Това е първото пристанище на Новия континент. Тук живеят 3-4 поколения – и дори повече! – наши сънародници, някои от които са вече асимилирани: останало е само името българско, рядко някоя и друга дума от звучната ни родна реч, свързани със спомена за майка, баба и детски игри.

След 1990 г. вдигането на желязната завеса доведе нова вълна емигранти. По неписана логика или по разкази на роднини те масово се настаниха в Торонто: това е тримилionen град с космополитен облик, много европейци, динамична икономика, университети и културни традиции, т.е. дава възможност за работа и прогрес – тъй важни за всеки българин.

Първите заселници са дошли от Македония през 1903 г., след Илинденското въстание. Знаели са, че са българи от Македония, затова са започнали да събират пари помежду си за построяване на своя църква. И така са сложили началото на традиция, която продължава.

Втората голяма вълна българи са дошли след Балканската война в 1913 г. Да си припомним това трагично събитие. По инициатива на Русия балканските държави – Гърция, Сърбия, България и Черна гора – обявяват война на Турция и докато българските войски героично се бият на 18 км от Истамбул, Гърция и Сърбия се настаняват в Македония, която тайно си поделят. А България се бе включила в коалицията само заради Македония. На всичко отгоре Румъния също нападна България от

Българите в Канада – повод за размисъл

север. Поставена в мата, в невъзможност да се бие на три фронта и да се бори с трима неприятели (съседни страни), родната ни стана жертва на това тройно предателство. Разбира се, с мъчаливото одобрение на Русия.

Как се държаха новите владетели на Македония? Те не бяха по-цивилизовани от турците. Гръцката и сръбската полиция по взаимно решение започнаха агресивна асимилация на българското население: от мнозинство то трябваше да стане малцинство. Изселвания, убийства, морален натиск и др. се развихриха сред сънародниците ни. За да се спасят, оцелелите поеха пътя на емиграцията. Тези от тях, които имаха семейства, дойдоха в България, а другите потеглиха за Новия свят с надежда за нов живот.

Гръцките власти бяха наложили промяна на българските имена в гръцки. Българските училища бяха затворени, учителите им – бити и заточени по островите, а свещениците българи – изгонени от църквите им и заместени с гърци. Литургията трябваше да бъде на гръцки, а българите да станат “елитни”.

Във Вардарска Македония – под сръбско иго, положението на българите не беше по-добро. Насилствена асимилация и дебългаризация се провеждаха с пълна сила. По какъв начин? В градове и села с българско население сръбите изпращаха най-добрите си учители, за да внушават на децата от най-ранна възраст величието на сръбската държава и нейните владетели. Не само това: трябвало е всяка сутрин децата да стават прави и вместо молитва да повтарят три пъти като тържествена клетва: “Сърбин съм, сърбин съм, прави сърбин съм!”

Втората световна война опустоши Европа. Стотици градове бяха разрушени, милиони загинаха. България пак бе сред побе-

гените, преглътна загубата на нови български земи. По инициатива на трите “велики сили” победителки – Великобритания, Съединените щати и Съветския съюз, се създаде нова държава на Балканите – Югославия, на която дадоха чужди земи и народи, откъснати от Унгария, Румъния и главно от България. Провъзгласен за “национален герой”, маршал Тито и съратниците му, горди от закрилата на големите държави, започнаха силова политика на сърбизиране и асимилация над новите поробени земи, особено над българите в Македония. Изселвания, затвор, уволнения от работа, побоища над всеки, който се наричаше българин. Измисли се народността “македонец” и тя се налагаше с всички средства.

По заповед на Сталин българското комунистическо правителство поддържаше тази асимилация за срам на загиналите българи по бойните полета...

Титовите идеолози промениха българските имена, а в пресата вестниците всекидневно лансираха чуждици – сръбски или латински думи, за да се създаде нов славянски език – “македонският”.

Ненаситни за “Велика Сърбия”, пак сръбите изпратиха агенти чак в Канада, в Щатите и другде, за да “македонизират” българите, които все още се чувстваха такива. Заедно с гръцките си съюзници, според които “Македония е гръцка територия” (лозунг, окачен на летището в Атина и по улиците ѝ), антибългарската пропаганда тече системно и в наши дни.

В Торонто се организират фестивали, етнически събирания, чествания на християнски празници. Те стават повод да се говорят клевети срещу България и българите, изопачени измислици, за да се убие у българина всякаква национална гордост. Същевременно гори на всяка случайна среща се подчертава престижът на древна Елада, “люлката на световната цивилизация”, или величието и луксът на Византийската империя. От сръбска страна пак лансират стария проект за “Балканска федерация” под сръбски контрол, разбира се, където

България не е държава, а провинция.

През лятото на 1995 г. чух интервю с новоназначения сръбски консул в София по открита линия на радио “Свободна Европа”. На въпроса “Има ли бъдеще Югославия?” той отговори дословно: “Югославия трябва да съществува, като в нея влязат Македония, България и Гърция...” Срещу подобни експанзионистични набези как реагират българските власти? Те мълчат.

В течение на 50 години (1945-1995) българските комунистически лидери затваряха очи пред терора, наложен над сънародниците ни извън границите на страната. Та самите те по сталински, насилствено налагаха т.нар. социалистически строй.

Известна промяна настъпи с правителството на Иван Костов през 1997 г. Тогава се създаде Български културен център в Цариброд с книги и филми за поддържане на българщината в Западните покрайнини.

Но само 2 години след това Костов заяви в парламента, че “българският национализъм е погребан”, с което възмути много граждани. Колко учудени обаче останахме през лятото на 2004 г., когато същият този Иван Костов в опозиция създаде своя партия Демократи за силна България, която обяви за “националистическа”. Може би става дума за пореден политически ход?

В епохата на глобализация къде сме ние? Вече 12 години световните медии повтарят постоянно понятия като “пазарна икономика”, “либерализация”, “свободна обмяна на стоки и движение на хора”. На Запад и на Изток пресата налага подигравателно съдържание на думи като “национална идентичност”, “национален интерес”, “национализъм”.

В България журналистическият стил се труфи с англо-американски думи. Вестници като “24 часа”, “Труд”, “168 часа” и др. подчертано настояват на само лоши новини: катастрофи, проституция, кражби, убийства, организирана престъпност и т.н.

Може би не си дават сметка, че с подобни писания тласкат читателя към от-

чаяние, безпомощност, страх или емиграция. А може би това е съзнателна антибългарска пропаганда? Подкупени от враговете на България и вековните ѝ неприятелни, журналистите от тези вестници целят именно да обезлюдят хубавата ни страна, за да се “намъкнат” чужденци в нея. Кой знае защо? Докога ще ги търпим?

Но има все повече мирни манифестации от интелектуалци, които реагират по друг начин: те се връщат към родната история, фолклор, традиции и морални ценности, за да възкръсне един нов национализъм – обич към родната земя и култура. Все повече писатели се обръщат към миналото, за да опишат някогашния стил на живот и нормални, топли и сърдечни човешки отношения. Това е показателно както за българите от Канада, така и за сънародниците ни в родината.

В Торонто, в Отава, в Монреал и дру-

гаде те организират празници, концерти, спектакли и танцови трупи, за да покажат националната ни култура на гражданите на Канада. С течение на годините те са все по-горди с корените си, с традициите си, с националните си и църковни празници.

Много от тях, особено по-младите, се завръщат в България, защото са почувствали, че в чужбина човек е все пак второкласен гражданин и макар че Канада предлага понякога материален комфорт и удобства, човек трудно може да направи кариера или да получи отговорна длъжност и престиж.

Да бъдеш националист в наше време е единственото достойно поведение за всеки българин в Канада, в България и навсякъде по света.

(Със съкращения)

Вера Бунева, Отава, Канада

Архивите говорят

В бр. 6/2005 г. на сп. “Борба” представихме книгата “Без маска и грим” с автор проф. Любомир Костов, поемайки задължението в следващия брой, т.е. в настоящия, да публикуваме пълния текст (за съжаление с незначителни съкращения) на писмото на Фьодор Разколников до Сталин, което е от непубликуваните още разсекретени материали у нас.

Фьодор Фьодорович Разколников (1892-1939) е виден деец на руското революционно движение, журналист, дипломат. Член на Руската социалдемократическа партия от 1910 г. През време на Първата световна война служи във флота. Участник в Октомврийската революция и народен комисар на болшевишкото правителство. През 1918 г. е пленен и откаран в Лондон и по-късно разменен за 19 английски офицери. До 1922 г. командва Балтийската флотилия, след това преминава на дипломатическа работа и е посланик на СССР в Афганистан, Естония, Дания и накрая в България от 1934 до 1939 г.

В България Разколников започва да се следи от НКВД и срещу него е възбудено дело като “враг на народа”, но той не се връща в Съветския съюз, живее във Франция и оттам изпраща няколко отворени писма до Сталин. При твърде съмнителни обстоятелства умира в Ница. Реабилитиран е през 1963 г.

Отворено писмо на Ф. Ф. Разколников до Сталин

Париж, 17 август 1939 г.

Сталин, Вие ме обявихте “извън закона”. С този акт Вие ме изравнихте с правата ми, а по-точно в безправие – с всички съветски граждани, които живеят под Вашето владичество извън закона. От своя страна аз Ви отвърщам с пълна взаимност – връщам Ви входния си билет за построеното от Вас царство на “социализма” и скъсвам с Вашия режим.

Вашият “социализъм”, при тържеството на който за строителите му се намира място само зад затворническите решетки, е също така далеч от истинския социализъм, както и произволът на Вашата лична диктатура няма нищо общо с “диктатурата на пролетариата”.

Вие култивирате политика без етика, власт – без честност, социализъм – без любов към човека. Какво направихте Вие с Конституцията, Сталин?

Изплашен от свободата на изборите като от “скок в неизвестността”, застрашаващ Вашата лична власт, Вие стъпкахте Конституцията като парче хартия, превърнахте изборите в жалък фарс на гласоподаване за една единствена кандидатура, а заседанията на Върховния съвет напълнихте с акатисти и овации в своя чест. А в интервалите между заседанията Вие безшумно унищожавате “разколебалите се” депутати, като се надсмивате над тяхната неприкосновеност, напомняйки, че Вие сте господарят на съветската земя, а не Върховният съвет.

Вие открийте нов етап, който ще влезе в историята на нашата революция под името “епоха на терора”.

Никои в Съветския съюз не се чувства в безопасност. Никои, като ляга да спи, не знае ще успее ли да избегне нощния арест. За никого няма пощада!

Както Ви е известно, аз никога не съм бил троцкист. Напротив, идейно съм се борил с опозицията в печата и по събранията. И сега не съм съгласен с политическата позиция на Троцки, с неговата програма и тактика. Различавайки се принципиално с Троцки, аз го смятам за честен революционер. Не вярвам и никога няма да повярвам, че той се е “съюзил” с Хитлер или с Хес.

Над гроба на Ленин Вие дадохте тържествена клетва да изпълните неговото заветствие и да опазите като зеницата на окото си единството на партията. Вие нарушихте и този завет на Ленин.

Вие оклеветихте и разстреляхте дългогодишните съратници на Ленин – Каменев, Зиновиев, Бухарин, Риков и др., невинността на които Ви бе много добре известна. Преди да умрат, Вие ги принудихте да се каят за престъпления, които никога не са извършили, и да се оцаят с нечистотии от главата до петите.

А къде са героите на Октомврийската революция? Къде е Бубнов? Къде е Криленко? Къде е Антонов-Овсенко? Къде е Дибенко? Вие ги арестувахте, Сталин! Къде е старата гвардия? Тя вече не е сред живите! Вие я разстреляхте, Сталин!

Вие унищожихте партията на Ленин, а върху костите ѝ създадохте партията на “Ленин-Сталин”, която служи като добро прикритие за Вашето самодържавие. Вие я изградихте не на базата на единна програма и тактика, както се гради всяка партия, а на безидейна основа на личната любов и преданост към Вас. Знанието на програмата на новата партия бе обявено за незадължително за членовете ѝ, но затова пък задължителна бе любовта към Сталин, ежедневно подгрявана от печата. Признаването на партийната програма бе заменено с обяснение в любов към Сталин.

Вие сте ренегат, скъсал с вчерашния ден и предал делото на Ленин!

Вие тържествено издигнахте лозунга за създаване на нови кадри. Но колко от тези млади хора, дошли от масите, вече гният във Вашите подземия? Колко от тях Вие разстреляхте, Сталин?

С жестокостта на садист Вие унищожавате кадрите, така полезни и необходими на страната ни: те Ви изглеждат опасни от гледна точка на Вашата лична диктатура.

В навечерието на войната Вие разрушавате Червената армия, любовта и гордостта на страната, опората на нейната мощ.

Вие обезглавихте Червената армия и Червения флот. Вие убихте най-талантливите

пълководци, които бяха възпитани от опита на Световната и Гражданската война, начело с блестящия маршал Тухачевски. Вие изтребихте героите на Гражданската война, които преоборудваха Червената армия по последна дума на военната техника и я направиха непобедима. В момент на най-голяма военна опасност Вие продължавате да унищожавате ръководителите на армията, средния команден състав и младшите командири.

Къде е маршал Блюхер? Къде е маршал Егоров? Вие ги арестувахте, Сталин! За успокоение на разтревожените умове Вие заблуждавате страната, че отслабената от арести и екзекуции Червена армия е станала още по-силна.

Знаейки, че законът на военната наука изисква единоначалие в армията от главнокомандващия до взводния командир, Вие възкресихте институцията на политкомисариите, която възникна в зората на Червената армия и Червения флот, когато още нямаше свои командири, а над военните специалисти от старата армия наистина бе нужен политически контрол. Като не се доверявате на червените командири, Вие внасяте в армията дувластие и разрушавате военната дисциплина.

Под натиска на руския народ Вие лицемерно възкресявате култа към историческите руски герои Александър Невски и Димитър Донски, Суворов и Кутузов с надеждата, че в бъдещата война те ще ви помогнат повече, отколкото разстреляните генерали.

Вие унищожихте едно след друго най-важните завоевания на Октомври.

Под претекст за борбата против “подвижността на работническата сила” Вие отменихте свободния труд, заробихте съветските работници, като ги закрепихте към фабриките и заводите. Вие разрушихте стопанския организъм на страната, дезорганизирахте промишлеността и транспорта, отслабихте авторитета на директора, инженера и майстора, като придружавахте безкрайните премествания и назначения с арести и насъсквания против инженерите, директорите и работниците като “скрити, още неразобличени вредители”.

Работническата класа със самоотвержен героизъм понасяше тежестите на напрегнатия труд, на недояждането, глада, на малката заплата, на жилищната теснота и липсата на необходимите стоки. Тя вярваше, че Вие я водите към социализма, но Вие не оправдахте нейното доверие. Тя се надяваше, че когато социализмът победи в нашата страна, всички ще живеят радостно и леко.

Вие им отнехте дори и тази надежда: Вие обявихте, че социализмът е вече напълно построен.

И работниците с недоумение, шепнешком се питат един друг:

– Ако това е социализмът, тогава защо се борихме, другари?

Вие отнехте на колхозните селяни всеки подтик за работа. Под претекст за борба с “разпродажбата на колхозната земя” Вие разрушавате дребните собственически дворове при отделните домакинства, за да заставите селяните да работят на колхозните поля. Организатор на глада, с грубостта на жестокостта на Вашите безогледни методи, които са характерни за Вашата тактика, Вие направихте всичко, за да дискредитирате ленинската идея за колективизация.

Вие стегнахте изкуството в менгеме, в което то се задушава, бледнее, умира. Безумствата на изплашената от Вас цензура и понятната боязливост на редакторите, които за всичко отговарят с главата си, доведоха до паралич съветската литература. Писателят не може да печата своите произведения, драматургът не може да поставя на сцената драмите си, критикът не може да изкаже личното си мнение, ако то не носи казионния печат.

Когато бях посланик в България през 1937 г., в получения списък на обречената на

огън забранена литература намерих и моята книга с исторически спомени “Кронцат и Питер през 1917 г.”. Срещу името на много автори стоеше: “Да се унищожат всички книги, брошури и портрети.”

Вие лишихте съветските учени – особено в областта на хуманитарните науки – от минимум свободна научна мисъл, без която творческата работа на изследователя става невъзможна.

Самоуверени невежи с интриги, клюки и насъсквания не дават на учените да работят спокойно в университетите, лабораториите, институциите.

Вие унищожавате талантиливите руски учени.

Къде е най-добрият конструктор на съветските аероплани Туполев? Вие не пощадохте и него. Вие арестувахте Туполев, Сталин!

Във всичките си сметки на Вашата вътрешна и външна политика Вие изхождате не от любов към Родината, която ви е чужда, а от животински страх да не загубите личната си власт. Вашата безпринципна диктатура като гнила греда се изпречва на пътя на нашата страна.

“Баща на народите”, Вие предадохте победените испански революционери, хвърлихте ги на произвола на съдбата, като предоставихте грижата за тях на гружи държави. Великодушното спасение на живота на хората не е във Вашите принципи. Тежко на победените. Те вече не са Ви потребни.

Вие равнодушно предоставихте на смъртта еврейските работници, интелегенти, занаятчии, бягащи от фашисткото варварство, като тръснахте пред тях вратата на нашата страна, която би могла гостоприемно да приюти хиляди емигранти в своите огромни простори.

Като всички съветски патриоти аз работих, като за много неща си затварях очите. Твърде дълго мълчах, беше ми тежко да късам последните връзки със старата ленинска партия, в която прекарах без малко тридесет години, а Вие я разгромихте за три години. Беше ми страшно мъчително да се лиша от своята Родина.

Колкото повече продължавате, толкова повече интересите на Вашата лична диктатура встъпват в непримирим конфликт с интересите на работниците, селяните, интелегенцията, с интересите на развитието на цялата страна, която Вие управлявате като тиран, който се е добрал най-после до едноличната власт.

Вашата социална база всеки ден става все по-тясна. В трескаво търсене на опора Вие лицемерно сипете комплименти пред “безпартийните болшевику”, създавате една след друга нови привилегировани групи, обсипвате ги с благодеяния, подхранвате ги с милостиня, но не сте в състояние да гарантирате на тези нови “халифи” не само техните привилегии, но и правото им на живот.

Вашата безумна вакханалия не може да продължава дълго. Безкраен е списъкът на Вашите престъпления! Безкраен е списъкът с имената на Вашите жертви! Невъзможно е всичко да се изброи.

Рано или късно съветският народ ще Ви постави на скамейката на подсъдимите като предател на социализма и на революцията, като главен вредител, като истински враг на народа и организатор на глада и съдебните фалшификации!

Ф. Разколников

Б. р.: Реакцията на редакцията на писмото на Разколников до Сталин е: Хора, бгеме!

Скъпи приятели, читатели на сп. "Борба",

Ние сме от Движение "Шести април" – Пловдив, учредено с голяма любов. За нас датата 6 април 2001 г. е свързана с огромна вяра и надежда за България. На тази дата в двореца Врана Н. В. цар Симеон II изложи причините, поради които се завърна за втори път в родината си.

А помните ли първото му завръщане? Помните ли пълните му със сълзи очи на 25 май 1996 г., когато непрекъснато повтаряше: "Благодаря ви, благодаря ви, много съм развълнуван!" А помните ли изборите през юни 2001 г., когато народът гласува за него, защото е най-неоскверненият от всички нас, защото дойде в името на България и на един народ, с нов морал и чисто съзнание да създаде държава, достойна за Европа.

Но как да бъдем обединена България, когато по всички медии, по улиците и между хората се поведе люта борба за отричане на всичко? Стигна се дори до искане на вот на недоверие в парламента срещу правителството. Колко грозни думи прозвучаха от парламентарната трибуна! А той стоеше като разпънат на кръст и сигурно си е казал: "Господи, прости им, те не знаят какво правят!" И като Левски обикаляше страната и Европа, и далеч от Европа, за да уверява света, че българинът е работлив и честен, че България е кът от рай.

Мнозина обаче не забравяха неговото обещание за 800 дни да се подобри животът ни. И започнаха да броят дните, като забравяха продължението на обещанието "...заедно с вашето трудолюбие".

Той никого не обиди, даваше личен пример. Но дните не му достигнаха. Леви и десни го плюеха грозно: "Дошъл, за да си върне имотите." А познават ли родословието и роднините му – кои и какви са? А знаят ли, че живее в ловната хижа на дядо си? А спомнят ли си, че комунистическият вожд Георги Димитров живееше в царския дворец? Защо не погледнат снимките на София от времето, когато дядо му става български цар и превръща калното невзрачно селище в модерна европейска столица. Баща му цар Борис III превръща България от изостанала в развита европейска държава.

И днес продължават грозните думи и обвинения за монархо-комунизъм. След парламентарните избори през 2005 г. той заяви, че няма да прави коалиция с комунистите. С мъка създадената правителствена коалиция е компромисно споразумение в името на приемането на България в Европейския съюз на 1 януари 2007 г. Но какво правят сега коалиционните партньори? Завъртяха червена и ДПС-метла с решимост да покажат на света как се управлява. Ще им гледаме сеира до април 2006 г., когато ще стане ясно дали влизаме в ЕС, или ще почакаме още, гледайки обединена Европа през крив макарон.

Ние, от Движение "Шести април", оставаме верни на Н. В. Симеон II и на неговата политика. Ще продължим да го подкрепяме морално, а не материално, тъй като богатите не са сред нас. Ние нямаме пари и имоти, нямаме собствени фирми и бизнес. Нямаме дори помещение, където да се събираме, та обикаляме по кафенетата. Имаме си обаче един умен цар и красива родина, която наистина трябва да превърнем в рай на земята. Богати сме с нашата обич към царя и България.

Нека Бог да е с нас!

Минка Гатева

Уважаеми приятели,

Кончината на обичания от всички ни д-р Дочев е съкрушително тъжна, макар и неизбежна!

Научих това от "Борба", но 2 месеца по-късно.

Поклон пред патриарха!

Нужно е едно обединение на всички сили (организирани и др.), които по убеждение и политическа програма са като нас, което ще допринесе за подмладяване на БНФ.

Обединението прави силата!

Александра Аделбрум, Швеция

Драги Дърводелски,

Изпращам 20 долара за списание "Борба". Благодаря, че редовно го получавам вече години наред. То е много добре списвано. Всички, с които съм говорил, казват така.

Дано младото поколение осъзнае задължението си към Родината и работата за нея.

Приеми моите сърдечни поздрави и ги предай на всички наши бойни приятели.

Петър Николов, Ню Джерси, САЩ

Уважаеми господа,

Преди няколко дни разбрах за кончината на д-р Иван Дочев. Моля ви да предадете моите съболезнования на неговите роднини и членовете на БДФ.

Д-р Иван Дочев е вечно жив в нашите сърца!

За България!

Марио Костов, Ню Джерси, Атлантик сити, САЩ

П.С. Изпращам 240 долара за сп. "Борба"

Б.Р. Писмото е изпратено до централата в Чикаго.

Господин Спасов,

Най-добри пожелания за здраве и благополучие на Вас и на колектива на сп. "Борба", успешна публицистична дейност.

Петър Петров, Австралия

Национален център за изследване въоръжената антиболшевишка съпротива в България 1944-1954 г.

Решения и предложения, взети на Националната кръгла маса на тема "Въоръжената антиболшевишка съпротива в България през 1944-1954 г."

I. Въоръжената антиболшевишка съпротива в България след 9 септември 1944 г. продължава повече от 10 години, или три пъти по-дълго от антифашистката до 1944 г.

II. В най-новата история на България този период е бяло петно по вина на управляващите правителства от 1990 г. насам, включително и на ОДС.

III. Учредява се Национален център за изследване на въоръжената антиболшевишка съпротива в България 1944-1954 г. с център и местостоеене Казанлък.

1. Националният център да внесе в 40-то НС предложението: към решението на 38-то НС за обявяване на режима, установен в България на 9 септември 1944 г., за престъпен да се добави и "БКП и ДС са терористични организации".

2. Националният комитет обяви за кмет болшевик д-р Евгени Желев и за болшевишка община Стара Загора.

3. Националният комитет да подготви и проведе през април 2006 г. Международна научна конференция на тема "Въоръжената антиболшевишка съпротива в Полша, Чехия, Украйна и Унгария след 1945 г."

4. Националният комитет да учреди пластмасов плакет – символ на болшевишкия вандализъм, който ще се връчва всяка година на български държавник с болшевишки идеи.

Директор: Й. Маринов

Бъдни вечер

Дин, дан, дин! Дин, дан, дин!
В тиха нощ се носи звън
под небесния покров.
Спи земята зимен сън
в бял кожух и с образ нов.

Бъдни вечер – дин, дан, дин,
възвести камбанен звън.
Дева вече има Син.
Празник у дома и вън.

Бог прие човешка плът
и роди се от жена.
Ангели летят, сноват,
носят чудна новина.

Като всяко дете
и Христос се днес роди.
И Спасител ни дойде
в Бъдни вечер – дин, дан, дин!

Георги Бютюнев

Със стихотворението "Бъдни вечер" Пловдивският местен клуб на Българския национален фронт приветства читателите на сп. "Борба" с пожелание за крепко здраве, семейно щастие и много веселие през Коледните и Новогодишни празници.

Честита, мирна и плодотворна 2006 година!

"Прегу шестгесет и шест години..."

На 23 декември 2005 г. в 18 часа беше последното предаване на БиБиСи на български език за България. Това предаване започна преди 66 години, т.е. през 1939 г., и продължи както по време на Втората световна война, така и по време на студената война, когато демократичният запад поведе битка срещу азиатския комунизъм на Съветския съюз. Освен българската емисия прекратяват се още седем други емисии за Централна Европа, като тези предавания ще се насочат и разнасят правдата и истината от световната действителност към арабския свят. През тези 66 години от тази радиостанция в ефира се носеха имената на известни български журналисти, които имаха щастието да намерят подслон в тази радиостанция. Няма да изброявам имената им, тъй като има опасност да пропусна някое, но ще спомена, че тази радиостанция изигра ролята си, за която беше създадена – разнасяне правдата и истината както за живота в свободния свят, така и в окупираните от съветските болшевици поробени страни. За нас, българите, ще бъде много добре, ако ни се поднесе от Би Би Си един или повече компакт дискове, на което да се запишат по-интересните и значими за този период предавания. Смятам, че това ще бъде от особена полза за българските журналисти, за да се научат как се прави журналистика, а няма да е зле, ако това се изучава и във факултета по журналистика при Софийския университет "Св. Климент Охридски". В последното предаване прозвуча и думата не "дочуване", а сърдечните поздравии от екипа на Българската редакция към нашия все още изстрадали народ.

БОРБА

На добър час на новите предавания, които ще се осъществяват в бъдеще от Би Би Си, като разнесат журналистическата демократична правда там, където днес имат особено голяма нужда, и с това ще изиграят положителна роля така, както се случи при нас.

Бъдете живи и здрави, уважаеми български журналисти от българската секция на Би Би Си, и най-сърдечни поздрави и благопожелания за бъдещата ви висококуманна и демократична дейност. Честито Рождество Христово и Нова 2006 година!

Ваш Николай Начев

Уважаема редакция на сп. "Борба",

Приемете моите най-искрени и сърдечни благопожелания за една весела Коледа и много по-добра 2006 година.

Благодаря ви за получения последен брой на "Борба". Както винаги го прочетох с най-голям интерес и го предадох на нашия отец Петър Симеонов.

По време на предаването на личния разговор на Негово Величество с г-н Фредерик Митеран през април или май м.г. намерих, че Негово Величество беше много изморен след 4 толкова напрегнати години, тъй че ми се струва, че една година или повече ще е полезна на Негово Величество, за да се представи като кандидат за президентския пост, ако такова е неговото намерение. Дай Боже!

Весела Коледа и честита Нова година!

С почит вам Пиер Делчев, Лагорс, Франция

Уважаема редакция,

Последния брой на сп. "Борба" за тази година го очаквах с голямо нетърпение. Благодаря за него. Чета го, разпространявам го и минава от ръка на ръка. Не всеки има възможност да получава това хубаво списание.

Бих желал и в бъдеще пак да получавам любимото си списание "Борба". Ако е възможно, нека пак да получавам повече броеве, за да давам и на другите да го четат.

Горещи благопожелания по случай идването на новата 2006 г. Дано Господ да ни помогне!

За България!

С уважение Живко Цанков, Велико Търново

Уважаема редакция,

С настоящото искам да потвърдя мнението си във връзка със статията на г-н Миро Гергов в бр. 5 на сп. "Борба" от миналата година, а именно:

1. Приемам изцяло становището: "Българите, живеещи продължително извън България, ще трябва да имат възможност да упражнят конституционното си право на избор (ако имат такова) само на територията на Република България, след като последните (определено число месеци), съобразени с разстоянието, работата, семейните възможности и др., преди избора са живели в България, регистрирани са съгласно изискванията на закона и имат точен адрес тук по местоживеене."

Мотиви:

1. Как ще направи избора си български гражданин от турски произход, който уж временно живее в Република Турция и ще дойде да гласува в България за кандидат от ДПС с християнско име (Христо Бисеров) и когото въобще не познава или ако го познава, познава го от това, че когато е "отивал на екскурзия по възродителния процес", му е попълнил документите по екскурзията и му е взел не знам точно колко, но със сигурност в пъти повече пари от полагащото се за услугата.

2. Пак същият той имигрант, който е разпродад всичката си собственост, живее, работи, плаща данъци там, има двойно гражданство, защото така го съветват от ДПС, много го е еня, че там трябва да избере народен представител, който да му защитава интересите в България, а именно г-н Христо Бисеров.

3. За да дойде в България за изборите, той същият трябва да отсъства от работа, да направи разходи за транспорт, да плати хотел, защото в противен случай ще създава неприятности на други, които живеят тук. Но той не е сам, а това прави заедно със семейството си, като също по конституция има това право и също трябва да избере техния народен представител.

4. Предлагам да се помисли и за тия народни представители от отбора на г-н Бисеров, които заради власт, пари и слава търсят вратички в Конституцията, за да постигнат целите си.

Мотивите са много, но тия с гражданите от турски произход и с двойното гражданство са много фрапиращи, затова аз се спирам главно на тях.

С настоящото аз оставам с уверението, че ще помогна с нещо за възстановяването на реда и дисциплината в нашата страна България.

За България!

Б. Лафчиев, Хасково

Уважаема редакция,

Казвам се Йордан Русинов Ангелов от Видин. Потомствен земеделец съм и съм с висше селскостопанско образование. Със задоволство чета вашето списание "Борба", което вземам от мой братовчед в с. Рупци. Бих желал, ако е възможно, да ми изпращате и на мен списание "Борба" във Видин. Бих го чел с удоволствие и

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

разпространявал сред мои съмишленици, а те не са малко. Аз съм дългогодишен деятел на БЗНС и вашите идеи ми допадат.

С уважение Й. Ангелов

Уважаеми г-н Спасов,

Обръщам се към Вас, без да Ви познавам, но вече имам знанието, че сте съидейник. За това научих от моята братовчедка, която е в Стокхолм, Александра Аделбом, която каза, че я познавате. Радвам се, че Вие сте млад и имате при сърце борбата за доброто на нашия наивен и страдащ народ. От мен беше дотук, защото младостта ми е отминала, останало ми е само спомените от младежките ми години. Не че се отказвам от тази мечта-борба, но вече съм на 82 лазарника...

Ако е възможно, бих се радвал да имам някой вестник от редакцията Ви.

Пожелавам Ви ползотворна работа с идеите на СБНЛ и ведно със списание "Борба".

Ваш съидейник Й. Василев

Уважаема редакция,

Аз съм журналист по професия, а същевременно съм председател на общинската организация на БДФ в Стара Загора. Баща ми (покойник) от кв. Лъджене във Велинград – Огнян Нанъов Огнянов, е съратник на нашия незабравим водач (вечна да е паметта му!) Иван Дочев. Затова чувствам жизнена необходимост от сп. "Борба".

Вл. Огнянов, Стара Загора

Скъпи Гошо,

Весела Коледа и Честита 2006 г.!

Пожелавам ти много здраве и сили в борбата ни против общия враг – комунизма. Нека твърдо вярваме, че победата ще бъде наша. С настоящото изпращам поздрав на всички съидейници, като им пожелавам постоянство и вяра в бъдещето на нашата скъпа родина България.

Пано Саръйдаров, Австралия

Уважаеми приятели, съмишленици,

Нека тези светли Христови празници и дни и новата 2006 г. да изпълнят вашите творчески житейски пътеки с много здраве и благополучие в святото дело, на което сте отдали сили и живот за доброто на България!

Присъединявам се към призива на председателството на БНФ, Инк. за успешна 2006 г. и дано с много мъдрост и такт отстояваме здравите позиции, които Движението е поддържало десетилетия!

За България!

Семерджиев, Трявна

Уважаема редакция,

Чрез вас поздравява всички от БНФ-Чикаго и им пожелавам добро здраве и големи успехи през 2006 г. Не само да критикуват БСП (всички знаят, че са мошеници), но да помогнат десницата в България да стане това, което е в Полша, Чехия, Унгария. Това те могат и трябва да направят, за да се спре маршът на комунизма към заграбване на властта.

Д. Димитров, Бургас

Здравейте, г-н Спасов,

Пише Ви Стойчо Кангалджиев от гр. Твърдица. Благодаря Ви, че ми изпращате редовно сп. "Борба".

Ползвам списанието най-рационално. Чета го не само аз, а го оставям на един приятел, у когото се събираме по 4-5 души на приказки.

Почти от всеки брой на списанието по моя преценка избирам по някоя статия, изкарвам я на ксерокс и я оставям в две кафенета. Имам уверението, че много от посетителите проявяват интерес.

Сега изпращам на Вас кои статии от декемврийския брой съм избрал и пуснал в "обращение". Мисля, че правилно постъпвам.

Приемете поздравите ми и сърдечни пожелания за новата година и за нови задачи и решения на конгреса на 34 и 4 юни 2006 г.

С уважение Стойчо Кангалджиев

Уважаеми г-н Кангалджиев, приемете моите пожелания за здраве и семейни успехи през 2006 г. Впечатлени сме в редакцията на списанието от самоинициативата Ви определени статии да размножавате и разпространявате. Наистина, статиите "Българските национални интереси и българският национализъм" на председателя на БНФ инж. Ал. Дърводелски, "Моят завет" (от книгата на д-р Иван Дочев), "В горичката край Стряма...", отпечатани в декемврийския брой на сп. "Борба", отразяват вижданията на не малка част от народа за бъдещето на България. Същевременно те ни предпазват от бацила на незнанието и забравата, които днес ерозират младото и средното на възраст поколение.

Ние ценим това, което правите, и сме Ви благодарни. С такива синове като Вас България няма да загине. Дерзайте!

За редакцията на "Борба": Спасов

На редакцията на "Борба"

Честито Рождество Христово и Новата 2006 година!
С пожелание за здраве и успех в нашата борба.

М. Андреев, София

Драги Спасов,

Получих двете книги. Благодаря! Нека Бог ти даде сили, за да отстояваш докрай борбата с ненавистния комунизъм.

Мислено се пренасям при вас, в Отечеството, и се включвам в усилията ви да не позволите рекомунизацията, която пълзи в България, да се осъществи.

Годините, когато от Турция преминах границата и се включих в горянската съпротива срещу комунизма, не трябва да се връщат, но урокът от тях не трябва да се забравя. Комунистите са садисти и убийци, когато завземат цялата власт. Това не трябва да им се позволява. По пътя към нея те са подлещи, затова трябва да се внимава.

Желая ти здраве. Борбата продължава!

За България!

Миро Гергов, Бъфало, САЩ

Редакционният колектив на списанието благодари на своите читатели за кореспондентската връзка, която поддържат с редакцията, и моли за извинение, че по технически причини (поради големия им брой) е в невъзможност да публикува всички писма.

БОРБА

Редакционни

БНС "НОВА ДЕМОКРАЦИЯ"
Съобщение

На 19 ноември м.г. в София се състоя среща на Централното ръководство на Българския национален съюз "Нова демокрация" с координаторите на Съюза за София и Северна България.

Размениха се мнения за състоянието на организационните структури на Съюза, дейността на ръководството и задачите, които предстоят за изпълнение в близко бъдеще. Като непосредствена цел се реши да бъде разпространението и разясняването на програмата, целите и родолюбивите идеи на Българския национален съюз "Нова демокрация", както и засилването на нашата дейност сред младежта и привличането от нея на нови членове и съмишленици.

Разглежда се обстойно политическото положение в държавата и се изразиха мнения, че липсва стабилност и целенасоченост при нейното управление, слаби и неефективни са действията срещу корупцията и престъпността – както на уличната, така и при икономическата. За особено тревожно се посочи нарастването на тежките криминални деяния, извършвани от малолетни и непълнолетни. Освен това започна разпродаването на плодородна българска земя на чужденци и при това на безценница.

Председателят г-н Б. Йоцов се изказа остро срещу непрекъснатото обедняване на една голяма част от нашето население – на първо място при пенсионерите и безработните, в противовес на незаконното забогатяване, и то в огромни размери, на бивши и настоящи комунистически функционери. При това като причина се сочат ограничените средства в държавния ни бюджет и стари задължения, а от друга страна пък е чудно как една малка държава с вече почти приватизирана собственост може да си позволи да има близо 80 души заместник-министри и още толкова заместници на държавни агенции и областни управи. Според него това съвсем не е закономерно икономическо явление и тъй нареченият преход е отпадна замислен ход на комунистическите анализатори, с който се е целяло да се затвърди икономическата зависимост и безправие на обикновения човек, да се държи той непрекъснато в подчинено положение и да изпълнява безропотно всички техни нареждания. С него освен това да се постигне и друга една комунистическа заветна цел: да признае всеки, че при "комунизма" и "социализма" се е живяло много по-задоволено и по-качествено и с това да се оправдаят престъпленията, извършвани години наред от комунистическата власт.

В заключение се реши да се водят успоредни действия със структурите на Българския национален фронт, Инк. по места, за разпространението и затвърждаването на патриотичната насоченост на българската народност както в страната, така и в чужбина.

Централно ръководство на БНС "Нова демокрация"

Организационна среща

На 25 октомври 2005 г. във Враца се състоя организационна среща на представители от дружествата на АБНФ в Северозападна България. На срещата присъстваха ръководителите на БНФ и АБНФ – инж. Ал. Дърводелски – председател на БНФ, Гошо Спасов – зам.-председател на БНФ, Лозан Попов – председател на АБНФ, и Кирил Крумов – зам.-председател на АБНФ. На срещата дойдоха също така представители на партия “Нова демокрация” във Враца с председател инж. Цветан Бочев и секретар Любен Каменов. Срещата се проведе в офиса на Врачанския строителен бизнесмен г-н Тодор Кунов.

Направиха се много конструктивни предложения от организационен характер и отношенията между АБНФ и “Нова демокрация”. Решено бе двете политически формации да развиват съвместно своята бъдеща политическа дейност. Да се включват активно със съвместни мероприятия във всички родолюбиви мероприятия в нашия обществен и политически живот.

От съвещанието

Нови книги

Посмъртно излезе от печат книгата на г-р Иван Дочев “Моят завет” под редакцията на г-жа Бонка Денчева.

В увода г-р Дочев е записал: “...Вече бях тук, в България, отблизо наблюдавах развитието на политическите събития, видях как те се отразиха върху народа и бъдещето на България...”

Това, което ще пиша, е моето лично мнение и не ангажирам никого...

Не съм единственият, който знае как се развиха събитията, но никой досега не посмя да каже какво беше, какво стана, кой какво направи – сигурно за да избегне неприятности или да не попречи на някакви свои планове.

Не мога да замълча, когато съм пред края на живота си. Тук пиша истината такава, каквато я видях.”

Редакцията на сп. “Борба” препоръчва на своите читатели да прочетат тази книга, в която г-р Дочев е изложил обективно и без ретуш през своя поглед събитията у нас след “промяната” от 1989 г.

Д-р ф.н. Димитрина Нанева в книгата си “Национализъм – изборът”, която вече е на книжния пазар, разглежда национализма в неговата динамика – като история и развитие.

Огромнен научен и практически интерес в книгата представлява трактовката на въпроса за българския национализъм, неговата история и място в епохата на глобализма и интегрирането ни в Европа, когато върху основите на неразрушените комунистически обществени отношения се изграждат нови, демократични по форма и съдържание.

Предизвикателствата на нуждите на момента, породени от тази епоха, и етнонационализмът са за едни процес, а за други акт, чието съдържание ще бележи насоките на човешкото развитие най-малко в първото десетилетие на XXI век.

Без тази книга в личната ви библиотека, по наше мнение, тя ще бъде “празна”.

Извинение

Във брой 6 от декември 2005 г. на списание “Борба”, втора вътрешна корица, въ Колежното и Новогодишно приветствие къмъ въвращитѣ, отправено отъ +Митрополитъ Борисъ, е допусната грѣшка. Втори абзацъ, 3 редъ, да се чете: “човѣкъ е самъ зидаръ на сѣдбата си”, а не както е отпечатано: “човѣкъ е самъ гаръ на сѣдбата си”.

БОРБА

In memoriam

7 месеца без г-р Дочев

Навършиха се седем месеца от кончината на почетния председател на Българския национален фронт

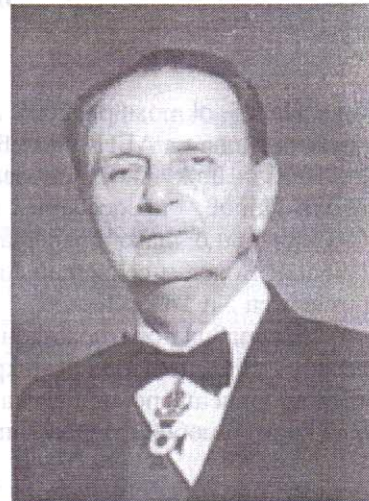
Д-р ю.н. Иван Дочев

Той ни остави завет! Велик завет, в който каза:

В България е нужно младите хора да подемат и да създадат едно движение "За национално възраждане", както ние навремето създадохме Националните легиони. Това движение не бива да има контакт с която и да е от сегашните политически партии – ново нещо трябва да се създаде от апостоли, млади хора, обрекли се на всеотдайна служба на народ и Родина.

Спи спокойно своя вечен сън, Водачо!

В зората сме на времето младостта на България да каже своята последна дума! Да се намеси ефективно в политическия живот и да сложи началото за израждане на утрешна национална България.

БНФ

Възпоменание

Преди 63 години по нареждане на терористичната комунистическа партия бе убит водачът на Съюза на българските национални легиони, големият военачалник, патриот и военен министър

Генерал Христо Луков

6 януари 1888 – 13 февруари 1943

Ние ще помним неговия завет за единство на нацията в борбата ѝ за национално обединение и социално могъщество. Силно да любим нашия изстрада, но жилав народ и силно да мразим враговете на Отечеството.

Почивай в мир, генерал Луков. Поколенията ще се вдъхновяват от твоя завет – за да я има България!

БОРБА

Скръбна вест

На 29 ноември 2005 г. в Чикаго почина известният в емиграция общественик

Димитър Етимов

роген на 2 юли 1912 г.

В своята дългогодишна дейност в Чикаго г-н Етимов защитаваше каузата на демокрацията против натраления комунистически режим в страната ни. До края на живота си той мислеше и милеше за Родината и остави средства за подпомагане на подготовката на български студенти в Америка.

БОРБА

На Димитър Етимов

*Аз късно го открих. Усеицах,
че в мен оставя лъч неугасим –
във вените си със кръвта гореща
и с българския дух неудържим!*

Поклон пред светлата му памет!

Виолета

Скръбни весту

На 17 март 2005 г. в Чикаго на 92-годишна възраст почина нашият добър приятел и голям българин

Стоян Есапчето, роден в Македония

Есапчето носеше неугасимия дух на българщината. Той остави стотици книги, в които описва делата на македонските герои, някои от които са публикувани.

Вечна да бъде неговата памет!

БОРБА

На 12 ноември 2005 г. в Чикаго, Илинойс, почина дългогодишният емигрант

г-н Досюю Досев

роген на 27 септември 1923 г.

С труд и постоянство той постигна много в емигрантския си живот.

На фамилията му изказваме искрени съболезнования.

Бог да го прости!

БОРБА

87 ГОДИНИ ДИКТАТ

НЬОЙ 1919

ЧЕРНО МОРЕ

Територии, откъснати отъ България по силата на Ньойския миренъ договоръ отъ 27 ноември 1919 г.

По силата на Ньойския миренъ договоръ, подписанъ въ резултатъ на завършилата Първа свѣтвна война отъ България е откъсната територия отъ 1545 кв.км съ население 64 709 души.

Българската делегация за подписване на Ньойския договоръ.
Въ срѣдата е министъръ-председателътъ Александъръ Стамболийски.

Редакционенъ комитетъ: дупл. инж. Александъръ Дърводѣлки, г-нъ Гошо Спасовъ, г-нъ Йорданъ Ганчовски

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

—= ОГЪНЬ и МИРАЗЪ =—

/ СОНЕТЪ /

* * *
ДАЛЕЧЪ СЪМЪ ДНЕСЪ ОТЪ ТЕБЪ... НАДЪ ТОЯ ГРАДЪ
Е СТРЪЛО СЪНЦЕ, - РАЗТОПЕНА ЛАВА!
ДАЛЕЧЪ РОДИНО - ЧУЖДЪ И НЕПОЗНАТЪ
ВЪРВЯ УНИМЪ СРЪДЪ ЗНОИ И СРЪДЪ ЖАРАВА.

*
А БЛЪСНАЛИЯТЪ ДИСКЪ ВЪ НЕБЕТО ВРИ
И СИТЕ ЖУПЕЛЪ ВЪ ОГНЕНИ КАСКАДИ!
АСФАЛТА, - РАЗТОПЕНЪ - И ТОЙ ГОРИ
ПО УЛИЦИ, АЛЕИ И ПЛОЩАДИ...

*
И ТОЛКОЗЪ ОГЪНЬ ИМА ПОКРАЙ МЕНЪ
А ВЪ МОЕТО СЪРДЦЕ Е ТЕИ СТУДЕНО!..
ДАЛЕЧЪ ОТЪ ТЕБЪ ДА СЪМЪ И ТОЯ ДЕНЪ
СЪДБАТА ОТРЕДИ... НАДЪ МЕНЪ СКЛОНЕНИ

ВИДЪХЪ МЕЧТИТЬ СИ, - ДЪРВЕТА БЪЛИ, -
ОТЪ СЪНЦЕТО ЛИ БЪХА ИЗГОРЪЛИ?!

Милко Мушмовъ, САЩ * * * 25 ЮНИЙ 2005 г.

Вѣра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД